

sufletdefemeie.ro

SUFLET DE FEMEIE

Martie 2024, nr. 54/ Tiraj 6000 exemplare

Suferință
și biruință

adevărata
Feminitate

Căutând **apropierea**

Colectivul de redacție **SUFLET DE FEMEIE** vă mulțumește!

Venim spre voi cu recunoștință și cu mulțumire pentru eforturile și resursele pe care le-ați oferit, pentru că împreună, în unitate să putem sluji și lauda un Dumnezeu glorios. Revista "Suflet de femeie,, nu ar fi ajuns la numărul 54 fără articolele voastre, fără susținerea în rugăciune și fără eforturile financiare, pentru care colectivul de redacție vă apreciază și vă este profund recunoscător.

De aceea, vrem să vă încurajăm pe această cale "să nu obosim în facerea binelui; căci, la vremea potrivită, vom secera, dacă nu vom cădea de oboseală" (Galateni 6 : 6 – 9), căci „pe cine dă cu bucurie, îl iubește Dumnezeu" (2 Corinteni 9:7).

Dacă doriți să ne sprijiniți în continuare în lucrarea "Suflet de femeie", atât cu articolele, cât și cu finanțele voastre, vă invităm să folosiți datele de contact de mai jos:

E-mail: contact@sufletdefemeie.ro
Fundatia Mater, cont în lei Banca Românească Tg. Mureș
RO11BRMA0999100082072472

Dumnezeu să vă binecuvânteze!

Suntem prezente și online, pentru a fi mai aproape de tine și pentru a-ți oferi ocazia să ne cunoști mai bine prin lucrarea pe care o facem.

 RevistaSufetDeFemeie
 revista.suflet.de.femeie

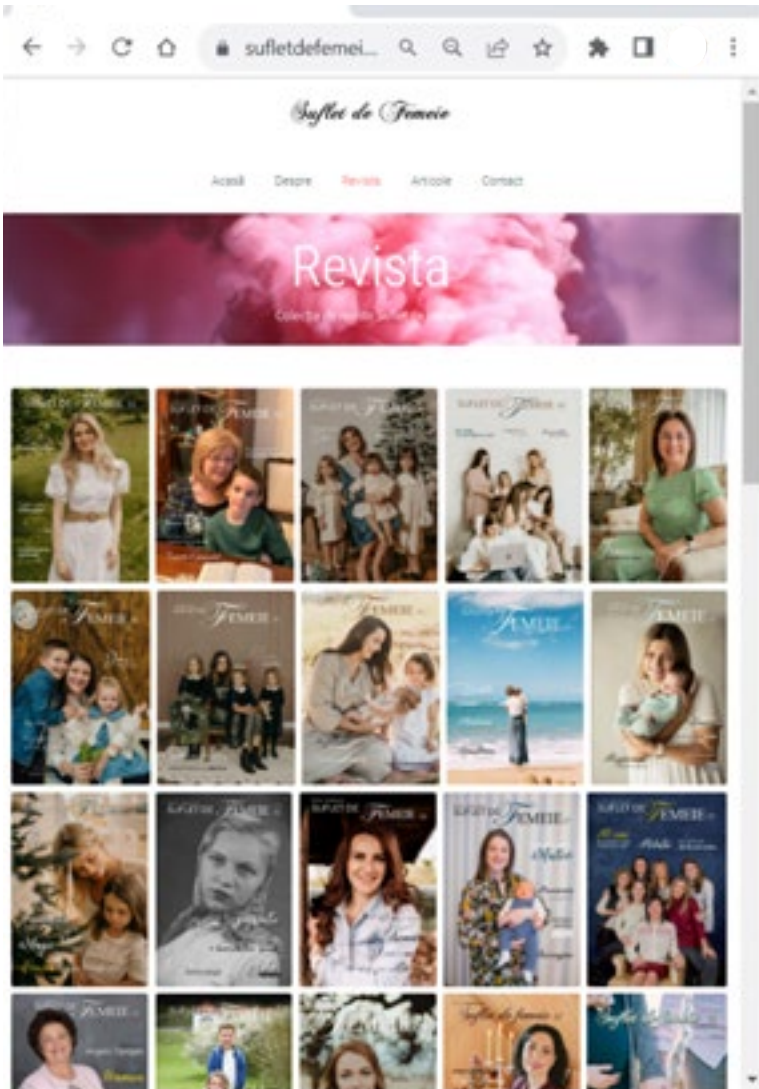
Revista "Suflet de Femeie" a început în Decembrie 2009 cu câteva femei dornice de a scrie, de a face cunoscute experiențele lor cu Dumnezeu și de a fi o încurajare pentru semenele lor. Astăzi, după 14 ani de "Suflet de Femeie", publicațiile sunt tot mai bogate, valoroase, iar echipa de scriitoare tot mai mare. Revista se publică în 2.500-3000 de exemplare și este distribuită în toată România și chiar în străinătate.

Feedback-urile din partea cititoarelor sunt cele care ne motivează să ducem această lucrare mai departe. Dorim să vedem vieți atinse și schimbate prin articolele revistei.

Suntem deschise oricărei femei care dorește să ne împărtășească din experiențele ei cu Dumnezeu, gânduri, poezii sau povestioare care să ne aducă mai aproape de El și mai aproape una de cealaltă.

Dacă dorești să faci parte dintre autoarele articolelor revistei "Suflet de femeie", trimite-ne scrierile tale pe adresa contact@sufletdefemeie.ro.

Poți oricând accesa articole si ediții mai vechi ale revistei, în arhiva online - www.sufletdefemeie.ro/revista.

CUPRINS

- 6

CĂUTÂND APROPIEREA
ANDREEA DAMIAN
- 8

ADEVĂRATA FEMINITATE
ALEXANDRA PENCEA
- 10

CHEMAREA FEMEII
DANIELA LAZĂR
- 12

CHIAR DACĂ, EU VOI FI CU TINE
MIHAELA CIOREI
- 14

IUBEȘTE
EUNICE CREȚU
- 15

O DORINȚĂ
VIORICA LITEANU
- 16

BÂRFA
ANGELA ȚIPRIGAN
- 18

NU VĂ ÎNGRIJORAȚI
RUTH BORGOVAN
- 20

TOATĂ SLAVA SĂ FIE A DOMNULUI
MĂDĂLINA BOJOGA
- 22

SE APROPIE ÎNVIEREA
RODICA BACIU
- 24

SĂPTĂMÂNA PATIMILOR
RODICA BACIU
- 26

ÎMBOGĂȚIRE
DANIELA DIANA LUCA
- 28

EȘTI LIBERĂ
SORINA COSMA
- 29

AI FOST ACOLO CÂND PE LUME AM VENIT
FLAVIA PRECUP
- 30

CU DUMNEZEU PRIN ÎNCERCARE, LA BIRUINȚĂ
TABITA ȘERPAR
- 32

SUFERINȚĂ ȘI BIRUINȚĂ
RODICA BACIU
- 36

SPERANȚA VIEȚII, IUBIREA
CRISTINA-DANIELA CIOARĂ
- 38

AVEM DESTUL TIMP
CRISTINA LUNGU
- 40

DACĂ EL VREA O VA FACE
PAULA CUCELAR
- 41

GÂND DE ÎNCEPUT DE AN
ADELINA SĂLIȘTEAN
- 42

ȘCOALA DEBORA - COMĂNEȘTI
- 44

EXPERIENȚE DE LA ȘCOALA DEBORA
TEODORA SIMINIC RUS
- 45

RECUNOSCĂTOARE PENTRU BUNĂTATEA DOMNULUI
DANIELA BELEAN
- 46

CAUTĂ FAȚA MEA
LOREDANA MARIN
- 47

NU-I AȘA CĂ ȘI TU GÂNDEȘTI LA FEL?
ATENA BLOJ
- 48

FII ACTIVĂ ÎN CREDINȚĂ
EUNICE TINCA
- 50

CÂND DUMNEZEU ÎȚI SCHIMBĂ GÂNDIREA
MADIANA STOIA
- 52

CÂNTEC DE MULȚUMIRE
CRISTINA NICOLAE
- 53

OGLINDA
SORINA PASC
- 54

IUBEȘTE
ELENA BĂLAȘ
- 55

UN NOU "TU"
LORENA DAN
- 56

ÎN ZILELE ACESTEI GRELE
VICTORIA NATEA
- 58

RUGĂCIUNE PENTRU RELAȚII
LIDIA ALDEA
- 60

EL M-A RIDICAT
CLAUDIA BRAȘOVEANU
- 61

CONFERINȚA NAȚIONALĂ A FEMEILOR „Secretul Biruinței”
INVITAȚIE: 24 – 28 iunie 2024 | Mamaia
- 62

LAVA CAKE
ANDREEA DAMIAN

Colectivul de redacție:	Design
Rodica Baci Biserica "Emanuel", Târgu-Mureș	Luciana Sand
Mia Pop Biserica "Noul Legământ", Târgu Mureș	Corectură și redactare
Lidia Aldea Biserica "Bethel", Târgu Mureș	Diana Dora Baci
Natalia Zsoldos Biserica "Emanuel", Târgu Mureș	Andreea Damian
Diana Dora Baci Biserica "Emanuel", Târgu Mureș	
Ruxandra Petrina Biserica "Harvest", Târgu-Mureș	
Lidia Bleahu Biserica "Harul", Târgu Mureș	
Luciana Sand Biserica "Filadelfia", Târgu-Mureș	
Andreea Damian Biserica "Maranatha" Luduș	

V i a ța

un dar

Poate că nu ne dăm seama, dar primăvara aceasta este un dar pentru tine, pentru mine, pentru fiecare dintre noi. Faptul că vedem din nou copacii înflorind și mugurii verzi plesnind sub razele calde ale soarelui, mieii zburdând pe pășunile întinse, păsărelele cântând, iarba verde crudă care iese după o lungă așteptare – toate acestea nu sunt lucruri simple; ele reprezintă darul lui Dumnezeu care se numește: VIAȚĂ!

Pe de o parte, viața nouă pe care o experimentează creația după o iarnă mai aspră sau mai blândă, în funcție de locul în care te afli, triumful renașterii care ne înconjoară, este un spectacol care ne face mai tineri, mai plini de speranță. Pe de altă parte, faptul că suntem în viață, că mai putem privi, că mai putem umbla prin parcuri sau păduri, este tot o minune. Cred că pentru toate aceste lucruri este potrivit să spunem cu reverență: „Mulțumesc, Doamne!”

Pentru mine, cel mai mare cadou este că pot să-l am lângă mine pe soțul meu. Pășim amândoi pe aleile parcurilor și respirăm aerul curat. Sărbătorim faptul că, după mai bine de un an de boală și incertitudine, după trecerea prin Valea Umbrei Morții, am rămas în viață, că suntem împreună. Chiar dacă mai avem de recuperat până la starea de sănătate deplină, urcăm de mână și cu mare încredere, mulțumitori că suntem împreună, că s-a dovedit că credința mută munții și că dragostea poate învinge moartea. Desigur, părinții, copiii, nepoții, frații, surorile și prietenii sunt cu toții daruri de la Dumnezeu, și nu îi uităm nicio clipă pe niciunul dintre ei.

Triumful vieții continuă să mă surprindă și prin nașterea unui nou membru al familiei noastre. „Când se naște un copil, vine primăvara; copilul este un mugur însetat de lumină și soare”, spuneam într-o poezie veche. Și iată că s-a născut în acest început de primăvară Iosua, cel de-al treilea nepot al nostru.

Trebuie să menționez această bucurie, deoarece mama lui este colega noastră și iubita mea noră, Diana Baci, care are grijă de revista noastră, asigurându-se că apare trimestru după trimestru, număr după număr. Da, ați ghicit, este vorba de Diana Baci, colega noastră dragă, care a adus pe lume primul ei copil, un băiețel care ne aduce multă emoție și bucurie.

Nu știu dacă ai acasă un soț ca mine, sau dacă ai nepoți, sau copii, poate părinți, dar cu siguranță ai pe cineva drag. Bucură-te de această persoană, de aceste persoane, investește iubire și îmbogățește-te ostenind de dragul lor. Viața pusă de Dumnezeu în ei și în tine este cea mai valoroasă.

Am pregătit încă din zilele geroase articole, poezii, gânduri din suflet pentru voi și simt cum viața vibrează prin paginile revistei. Acestea sunt un cadou de primăvară, o bogăție sufletească pe care vă invit să o asimilați și să creștem în credință și evlavie, fiind mai bune soții, mame, bunici, fiind mai asemănătoare cu Cel ce ne-a creat după chipul și asemănarea Sa.

„Așteptăm Săptămâna Patimilor și Sărbătoarea Învierii pentru a învăța și în acest an că pentru noi este pregătită o viață eternă, în „bucuria Stăpânului nostru”, care este și Tatăl nostru.”

Dorim să ne cheltuim energia pentru El, să facem precum a făcut femeia care a spart vasul cu mir și l-a turnat pe capul Domnului Isus. Răspândind și noi mireasma de la viață spre viață, tocmai pentru că am primit în dar acest cadou inestimabil: **Viața.**

Rodica Baci

„...răspândind și noi mireasma de la viață spre viață, tocmai pentru că am primit în dar acest cadou inestimabil: **Viața.**”

apropierea

Domnul ne-a căutat, chiar atunci când noi nu Îl iubeam și nu Îl cunoșteam.

El este Cel care ne-a chemat pe nume și dorește să fim ai Săi. Înainte ca un om să vină la El și să își predea întreaga viață lui Cristos, Isus va fi Cel care se va apropia de el. Isus ne spune: „Nimeni nu poate veni la Mine dacă nu îl atrage Tatăl, care M-a trimis.”

Israel, după 400 de ani de robie, nu a înțeles care era de fapt scopul principal pentru care Dumnezeu l-a eliberat din Egipt. Poporul Israel a crezut că scopul principal era ca ei să moștenească Țara Promisă, însă Dumnezeu urmărea de fapt apropierea de El. Dumnezeu dorea cu ardoare ca inima lor să se îndrepte spre Dătător și nu spre ceea ce așteptau ei de fapt să primească de la El.

Dumnezeu și-a exprimat dorința de apropiere, prin următoarele cuvinte enunțate în Exod 19:4 „Ați văzut ce am făcut Egiptului și cum v-am purtat pe aripi de vultur și v-am adus aici, la Mine.” În Exod 34:14 (NLC) și mai explicit le vorbește Dumnezeu și le spune: „Căci El este un Dumnezeu plin de pasiune pentru voi.” La fel ne vorbește și nouă astăzi și ne dorește cu ardoare pentru El. Cât de minunat este să avem un așa privilegiu, de a fi aleși de Regele Regilor, care se luptă pentru noi și dorește să îi dăm Lui inima în întregime.

Care a fost diferența dintre Moise și poporul Israel? Lui Moise nu i-a părut rău de ceea ce a lăsat în urmă în țara Egiptului, deși a crescut în casa lui Faraon și a avut tot ce și-ar fi putut dori.

El nu și-a dorit să se întoarcă înapoi, ci a privit spre Cel pe care Îl iubea și nu spre binecuvântările pe care le primea de la El. În schimb, poporul, își întorcea fața spre Dumnezeu doar când primeau ceea ce cereau, iar când dorințele nu le erau împlinite, câteau la adresa lui Dumnezeu.

Noi căutăm ceea ce prețuim

Când ne este dor de cineva drag, ne gândim la acea persoană în timpul zilei și când lucrăm sau ne facem lucrul de zi cu zi, chiar și când ne punem la somn. La fel este și Dumnezeu și El așteaptă acest lucru de la noi. El i-a vorbit lui David despre gândurile Sale cu privire la noi și de atâtea ori sunt consemnate în Scriptură dedicațiile de dragoste a lui Dumnezeu Tatăl pentru noi: „Cât de nepătrunse mi se par gândurile Tale, Dumnezeule și cât de mare este numărul lor! Dacă le număr, sunt mai multe decât boabele de nisip. Când mă trezesc, sunt tot cu Tine.” (Psalmul 139:17-18). Dumnezeu se gândește la noi și dorește cu ardoare ca și gândurile noastre să fie îndreptate spre El.

Ce aveau în comun următoarele personaje biblice și de ce au fost atât de iubiți de Dumnezeu și au fost chemați „om după inima lui Dumnezeu, prietenul lui Dumnezeu, om neprihănit” începând cu Noe, Avraam, Enoh, Moise, David, Iov, Daniel. Aceștia au umblat cu Dumnezeu și sufletul lor înseta după prezența Lui Dumnezeu.

Vom tânji după lucrurile cu care ne hrănim

Dacă ne hrănim constant cu filme, sau cu emisiuni despre decorarea casei, sau petrecem mult timp pe telefon, vom dori să purtăm discuții cu

prietenii care ne deschid apetitul despre unul din aceste subiecte. Dar, dacă ne hrănim constant din Cuvântul lui Dumnezeu și cu timp prețios petrecut în prezența Lui în rugăciune, discuțiile pe teme spirituale vor decurge cu naturalețe, iar dorința de a petrece mai mult timp în citirea Cuvântului și rugăciune vor porni cu ușurință.

Ceea ce mă motivează să merg înainte, chiar și atunci când nu înțeleg de ce Dumnezeu lucrează într-un anumit fel, este faptul că noi suntem niște călători pe acest Pământ, iar în final, toți cei aleși, cei care L-am urmat cu credincioșie, vom merge de fapt acolo unde este CASA noastră veșnică, alături de Cel pe care l-am iubit și slujit de pe Pământ, unde am fost lăsați pentru o vreme, pentru a fi șlefuiți și făcuți aur curat, pentru a fi vrednici de Împărăție.

Andreea Damian (foto)
Biserica Maranata, Luduș

„Cât de nepătrunse mi se par gândurile Tale, Dumnezeule și cât de mare este numărul lor! Dacă le număr, sunt mai multe decât boabele de nisip. Când mă trezesc, sunt tot cu Tine.”
(Psalmul 139:17-18)

adevăărata *Feminitate*

Cred că fiecare dintre noi ne-am confruntat cel puțin o dată în viață cu întrebarea: „Sunt eu suficient de feminină?”

Dar ce înseamnă „feminitate”?

La prima vedere, această întrebare poate părea banală, dar dacă o analizăm mai atent, ne vom da seama că lucrurile sunt mult mai complexe decât ne așteptăm.

În perioada copilăriei și a adolescenței, în mintea mea ideea de feminitate era asociată cu un anumit tip de trup, personalitate, caracter și comportament. Pentru mine, o femeie cu adevărat feminină era aceea care avea un corp suplu, perfect proporționat, care vorbea încet, suav, liniștit, care se îmbrăca numai în rochițe delicate și ai cărei pași semănau cu o pană ce se așază subtil pe luciul apei.

Când mă analizez din prisma acestei descrieri, numai feminină nu m-aș fi simțit. Trupul meu a fost întotdeauna mai pufos. Când sunt pasionată de un subiect anume, vorbele se adună grămadă una după alta. Iar când vine vorba de emoții, ei bine, numai ca un lac liniștit în ceas de seară nu sunt.

Trecând timpul, am început să descifrez încet, încet, care este adevărata feminitate. Însă punctul culminant a fost atins atunci când l-am cunoscut pe soțul meu. În ochii lui, am fost și sunt foarte feminină. Înainte de a-l cunoaște, ideea mea despre feminitate începuse să se schimbe și, cumva la nivel teoretic, știam că a fi feminină depășește niște trăsături fizice. Dar abia după ce l-am cunoscut pe Nelu, am ajuns să cred cu adevărat că feminitatea este altceva decât ce se promovează în societatea noastră sau chiar între noi, fetele și femeile creștine.

Feminitatea biblică poate fi analizată în cărți întregi, dar cred că două dintre cele mai importante trăsături ale sale sunt abilitatea de a da viață și aceea de a fi un ajutor potrivit. Ambele se găsesc portretizate în Geneza, în evenimentul creației.

Când vorbim despre ideea de a da viață, primul gând care ne străbate mintea este nașterea de copii. Dar chiar dacă rolul de mamă este unul extrem de important, totuși este greșit să credem că o femeie este feminină doar dacă dă naștere fizică unor copii. Ce s-ar întâmpla atunci cu acelea dintre noi care nu suntem căsătorite sau pentru care Dumnezeu are un plan ce nu cuprinde și maternitatea?

A da viață trece dincolo de actul nașterii. Poți să dai viață căminului în care locuiești printr-un decor elegant, printr-o mâncare gătită cu drag. Poți aduce viață în comunitatea în care te găsești, încurajând persoanele din jurul tău, spunând o vorbă bună, oferind un zâmbet sau o mână de ajutor. Poți ajuta la învierea emoțională a unui adolescent rătăcit între valurile acestei lumi. Poți revigora inima unui văduv întristat sau a unui copil neglijat. Zâmbetul tău îndreptat spre o mamă copleșită de responsabilități poate să îi aducă lumina de care avea atât de multă nevoie.

Femeia este înzestrată de Dumnezeu cu o intuiție aparte, cu o capacitate deosebită de a simți unele trăiri, emoții sau subtilități din viața oamenilor din jur, intuiție pe care bărbații în general nu o au. De aceea te încurajez să explorezi această latură a ta și să ai curajul să acționezi atunci când simți să o faci. Deschide-ți ochii, roagă-L pe Dumnezeu să te lumineze și treci la fapte!

A doua trăsătură a feminității, aceea de a fi un ajutor potrivit, poate fi și ea interpretată simplist dacă ne limităm la a spune că ajutorul potrivit suntem doar atunci când ne-am căsătorit. Putem fi un ajutor potrivit pentru părinții noștri, pentru prieteni, rude, frați și surori din biserică. Secretul este acesta: să avem discernământul de a ști ce este „potrivit” pentru fiecare caz în parte.

Aici intervine din nou intuiția despre care vorbeam anterior. Ce este potrivit pentru o persoană poate fi total nepotrivit pentru alta. Se prea poate să fim puse în situația de a acționa foarte diferit în contexte ce par asemănătoare. Dar tocmai aceasta este frumusețea feminității atent dezvoltate. Să știi cum să ajuți eficient și înțelept.

Fie că suntem adolescente, femei adulte sau în vârstă, indiferent dacă suntem căsătorite sau nu, având copii sau nu, ajutorul fiecăreia dintre noi este dorit și necesar cuiva. Partea care ne revine este aceea de a ne pune la dispoziția lui Dumnezeu și de a accepta să acționăm acolo unde ne cheamă El.

Femeile au oarecum această reputație proastă de a fi indiscrete, băgăcioase și curioase de a ști despre tot și toate. S-ar putea ca unele dintre noi chiar să își mascheze aceste trăsături sub dorința de a ajuta. Putem avea tendința de a ne oferi ajutorul doar pentru a afla problemele și durerile cu care se confruntă cineva, ca mai apoi să folosim aceste cunoștințe ca sursă primară pentru răspândirea de zvonuri sau chiar de bârfe. Dragele mele surori în Hristos, haideți să ne luptăm împotriva acestor imbolduri necreștinești! Mai bine să ne rugăm în tăcere pentru cei care se confruntă cu dificultăți. În acest fel chiar vom face un lucru potrivit și folositor.

Așadar, adevăratele trăsături feminine sunt interioare, nu simple exprimări exterioare standardizate. Feminitatea interioară este în mare parte la fel pentru toate fetele și femeile, dar forma exterioară în care aceasta se prezintă este diferită. Este suficient să privești duminica dimineața multitudinea de femei din biserică voastră pentru a înțelege la ce mă refer.

Cu feminitatea este la fel ca în cazul unui bulb de lea. Când privești mai mulți astfel de bulbi, toți par la fel, însă când aceștia dau naștere la florile propriu-zise, vei vedea că florile sunt foarte diferite. Unele sunt roșii, altele galbene sau albe.

Unele au petale simple, altele încrețite. Rădăcina este aceeași, dar exprimarea exterioară diferă.

Când ne concentrăm pe a avea o feminitate interioară curată, biblică și nealterată, felul în care aceasta se va concretiza în exterior va fi mai puțin important. O mireasă îmbrăcată într-o rochiță vaporosă, fină, cu părul aranjat cu gust va fi la fel de feminină ca o tânără îmbrăcată într-un tricou și pantaloni scurți care se apleacă și îmbrățișează un copil orfan dintr-un sat uitat de lume.

Este adevărat că, datorită personalității, a caracterului nostru sau a contextului în care trăim, unele dintre noi își pot exprima feminitatea într-un mod mult mai ușor și mai natural decât altele, dar acest detaliu nu ar trebui să ne oprească.

Fii curajoasă! Nu te da bătută!

Nu uita: feminitatea adevărată se poate învăța.

„Fii curajoasă! Nu te da bătută! Nu uita: feminitatea adevărată se poate învăța.”

Alexandra Pencea (foto)

Chemarea *femeii*

Chemarea femeii este una specială și deosebit de importantă. Ce poate face o femeie care se lasă în mâna lui Dumnezeu?

Ea poate repara relații frânte.

Ea poate crește copii pentru slava lui Dumnezeu, care vor deveni oameni deosebiți.

Ea poate mângâia și încuraja.

Ea poate fi vântul care suflă în aripile bărbatului ei, înălțându-l acolo unde poate nici nu visa să ajungă.

Ea poate înlătura blestemul și poate aduce binecuvântarea în locul în care se află, în locul unde se roagă.

Aceasta este femeia evlavioasă, un izvor limpede care răcorește și trezește la viață locurile pe unde curge...

Pe paginile Sfintei Scripturi găsim multe femei care și-au înțeles chemarea, care s-au implicat și au scris istorie cu Dumnezeu. Una dintre ele a fost Estera, o fată orfană din poporul evreu. Se știe foarte puține lucruri despre părinții ei, care i-au pus numele Hadasa. Când părinții Esterei au murit, unchiului ei Mardoheu i s-a făcut milă de ea. El era mult mai în vârstă decât Estera. Plin de compasiune, Mardoheu a luat-o la el acasă și a tratat-o ca pe propria sa fiică (Estera 2:5-7,15). Crescută în legea lui Dumnezeu, ea avea o credință vie și era supusă și ascultătoare de Dumnezeu și de cei din jur... și astfel, Dumnezeu a folosit-o în planul Său de răscumpărare a poporului evreu. Prin ea, Dumnezeu a salvat o națiune.

„Toate își au vremea lor, dar pentru «o vreme ca aceasta», Dumnezeu vrea să te folosească și pe tine pentru împlinirea planului Său.”

Poate ai avut un timp de căutări, de întrebări la care nu aveai răspuns, dorință de apropiere, de cunoaștere și Dumnezeu ți-a vorbit în multe feluri... uneori ai înțeles, alteori nu, dar simțeai o chemare, un îndemn de a sta mai mult în prezența lui Dumnezeu, pentru a înțelege rolul tău pe acest pământ.

Poate nici nu ai realizat că Dumnezeu te vrea în marea oștire a femeilor aducătoare de vești bune, poate te-a așezat în țara ta sau poate ți-a lărgit hotarele și ești departe, acolo unde în ciuda depărtării, Dumnezeu îți este mai aproape ca oricând și unde a avut grijă să aducă în jurul tău oameni care să te ridice sau, de cele mai multe ori, oameni care au nevoie de o vorbă bună, o încurajare sau o redirectionare a vieții lor.

Și Dumnezeu a continuat să te echipeze... te-a dus în mijlocul oamenilor dornici de a se apropia și a asculta mai mult de El, oameni dedicați Împărăției, oameni care au ales ca prioritate în viața lor lărgirea Împărăției și echiparea femeilor pentru a fi de folos altor femei, familiei și bisericii.

În vremuri ca acestea, Dumnezeu ne cheamă să ieșim din confort și să facem pași de mână cu El. În familia în care Dumnezeu te-a așezat, în biserica în care El te-a pus, fii parte din planul Lui. Fie ca pe unde treci să lași urme și să duci cu tine Împărăția...Indiferent care este mandatul tău, alege să stai la dispoziția lui Dumnezeu și să pui suflet în tot ceea ce faci, să ai pasiune în slujirea ta și tot ce faci să faci cu excelență, ca pentru El și spre Slava Lui.

Pași concreți pentru a-ți descoperi chemarea:

1. *Cunoașterea identității (cine sunt eu în Hristos – eu sunt ce zice Dumnezeu că sunt!);*
2. *Descoperirea darurilor (care este talantul meu);*
3. *Ascultarea vocii lui Dumnezeu (timp de studiu și partajare);*
4. *Viziune... (să vezi ce alții nu văd și să visezi vise mărețe cu Dumnezeu);*
5. *Ieșirea din confort (prin credință, să te încrezi în promisiunile Lui);*
6. *„Iată-mă! Trimite-mă!” (gata de a te jertfi – de a jertfi timpul tău și resursele tale);*
7. *Punerea la dispoziția lui Dumnezeu cu ceea ce El ți-a dat (slujirea cu talantul tău).*

Dumnezeu este mereu la cârmă evenimentelor din viața noastră și are o soluție la toate problemele, oricare ar fi acestea. „Dar aceia din popor care vor cunoaște pe Dumnezeul lor vor rămâne tari și vor face mari isprăvi.” (Daniel 11:32).

El are un plan cu fiecare dintre noi acolo, în locul în care a îngăduit să ne naștem și să trăim! Doamne, fă-ne o Estera pentru aceste vremuri!

„E martie! E primăvară în lume! Dacă în inima ta e cumva un alt anotimp, amintește-ți că El a creat primăvara pentru tine! Sincronizează-ți inima cu a Lui, las-o să bată la unison cu cerul! Lasă-L să o umple cu suflul Lui de Dumnezeu, ca să te poți trezi mâine cu El în gând iar bunătatea Lui să-ți îndulcească buzele și inima. Să simți prezența Lui în fiecare clipă și înțelepciunea Lui să stăpânească toate deciziile tale. Să rămâi sub ocrotirea Lui pentru ca nimic din ce e lumesc și firesc să nu te murdărească, să trăiești Cuvântul Lui Dumnezeu pentru a-l aduce Lui slavă și glorie... să-L cunoști mereu tot mai mult pentru a fi binecuvântată. Să păstrezi în inimă pacea Lui pentru ca somnul tău să fie liniștit. Să fii îndată de iubirea Lui pentru ca nimic egoist, rece sau întunecat să nu mai existe în tine. Să urci cu El pe muntele Lui cel sfânt și să respiri aerul curat al credinței.”

Daniela Lazăr

Chiar dacă... Eu voi fi cu tine!

Ultima seară din Decembrie 2023... privesc la geamul apartamentului în care locuim direct spre cer... zăresc luna... sublima lună, care nu-și pierde din lumina ei și înaintează pe bolta cerului, chiar dacă norii negri o acoperă, chiar dacă se opresc puțin deasupra ei, ea continuă să lumineze, chiar dacă eu nu o mai zăresc acum... și în scurt timp, observ lumina ei iarăși strălucește... înconjurată de nori, ea continuă să fie sublima în frumusețea ei. Iar gândurile mele fug către Dumnezeu... El dorește să fim lumină în această lume, chiar dacă uneori, norii negri vin... chiar dacă uneori anotimpurile inimii se schimbă... chiar dacă noi ne schimbăm, El rămâne!

Ce sublim mi se pare să știu că... El rămâne!

Chiar când priveam la sublima lună, care m-a fascinat, încă de mică, prin lumina ei, în întunericul nopții, îmi treceau prin minte parcă aceste gânduri... chiar dacă va trebui să trec prin unele încercări mai grele, lumina ta să nu-și piardă din ea, căci tu ești copilul lui Dumnezeu, care va străluci în încercare, pentru că, chiar dacă... va fi greu, El, Iehova Jire va fi cu tine!

Chiar dacă... valul va fi greu și nu vei ști cum să-l stăpânești, cum să treci prin el, Dumnezeu Iehova Jire, Acela care îți poartă de grijă, E cu tine! Va fi cu tine!

Apoi mai trecea norul și iarăși lumina lunii îmi bătea la geam, parcă mai puternic, pentru că, în același timp înainta pe bolta cerească mai sus... și iarăși, îmi aduc aminte, că după fiecare încercare, lumina noastră ca și cei ce cred în Dumnezeu, strălucește mai tare... că mărturia credinței în El crește, că El ne ajută să avem o credință și mai mare în El, și că... nu doar vorbim despre El, ci și trăim cu El.

Ajungem un moment în care, la fiecare pas, decizie, mică sau mare, ajungem să stăm de vorbă mai întâi cu El... dar până să facem acest lucru, vin încercări, unele mai mici, ca și norul mic, care tocmai a trecut peste lună, dar pentru care avem nevoie de credință în El, să putem înainta, pas cu pas, dar și unele mai mari, ca și norul acesta care acum a acoperit lumina lunii de tot... o perioadă... și atunci, îmi amintesc că vin și astfel de încercări, când... e mult prea apăsătoare încercarea, când Dumnezeu parcă tace, când nu zărim nicio cale... El totuși, e în noi... și cu noi...

Căci lumina lunii e în spatele norului, chiar dacă eu nu o pot vedea, ea strălucește deasupra norilor... și acest detaliu deosebit, îl pot vedea doar cei care călătoresc cu avionul pe timp de noapte... ei zăresc luna și o admiră în frumusețea ei, cum deși norii o ascund de fața pământului, a omului de pe pământ, Dumnezeu o vede, și cei care au zbor noaptea văd...

Ei, uneori, așa se întâmplă și cu noi, când apare o încercare grea care ne copleșește, uneori uităm cine suntem și cine ne susține. Dumnezeu însă nu uită cine ești, căci El te susține.

El știe că a pus valoare-n tine, El vede strălucirea aceea interioară a inimii tale, și știe că va veni și vremea să se vadă și-n afară, dar la vremea Lui... până atunci, El prelucrează inima și o modelează, ca lumina ce a pus-o în tine să strălucească și mai tare pentru El, despre El, spre slava Lui! Totul la final, nu e despre noi. Despre cine sunt eu sau tu, când trecem prin încercări, ci despre Cine Este El, și cât de Măreț e El, prin noi și cu noi, căci El va fi acolo chiar dacă nimeni altcineva nu va fi, și crede-mă, omul niciodată nu poate fi acolo pentru noi, 100%, ci doar Dumnezeu, iar felul în care este El cu noi, Prezența Sa e uimitoare, e aducătoare de pace, chiar în mijlocul încercării.

Căci luna niciodată nu și-a pierdut din Frumusețea ei, chiar dacă e acoperită de norii întunecoși. Doar El este și Iehova Shalom, pacea ta în mijlocul încercării. Rămâi ancorată în El, așa cum și luna rămâne pe traiectoria ei, trasată de Dumnezeu...

Nu-ți umple inima decât cu Cuvântul lui Dumnezeu! El vede deasupra norilor încercării ce este doar în inima ta, după cum este scris „Dumnezeu nu se uită la ce se uită omul, omul se uită la ce izbește ochii, dar Domnul se uită la inimă” (1 Samuel 16,7b).

Chiar dacă... anul acesta va fi diferit pentru unii din noi, chiar dacă încercări vor veni pe a noastră cale, tu... să-ți aduci aminte, luna strălucește chiar dacă nu o vezi, e acolo...

Așa și Dumnezeu te vede!

El conduce luna... Cu atât mai mult pe tine și pe mine... Căci este Iehova Rohi... Păstorul meu și al tău.

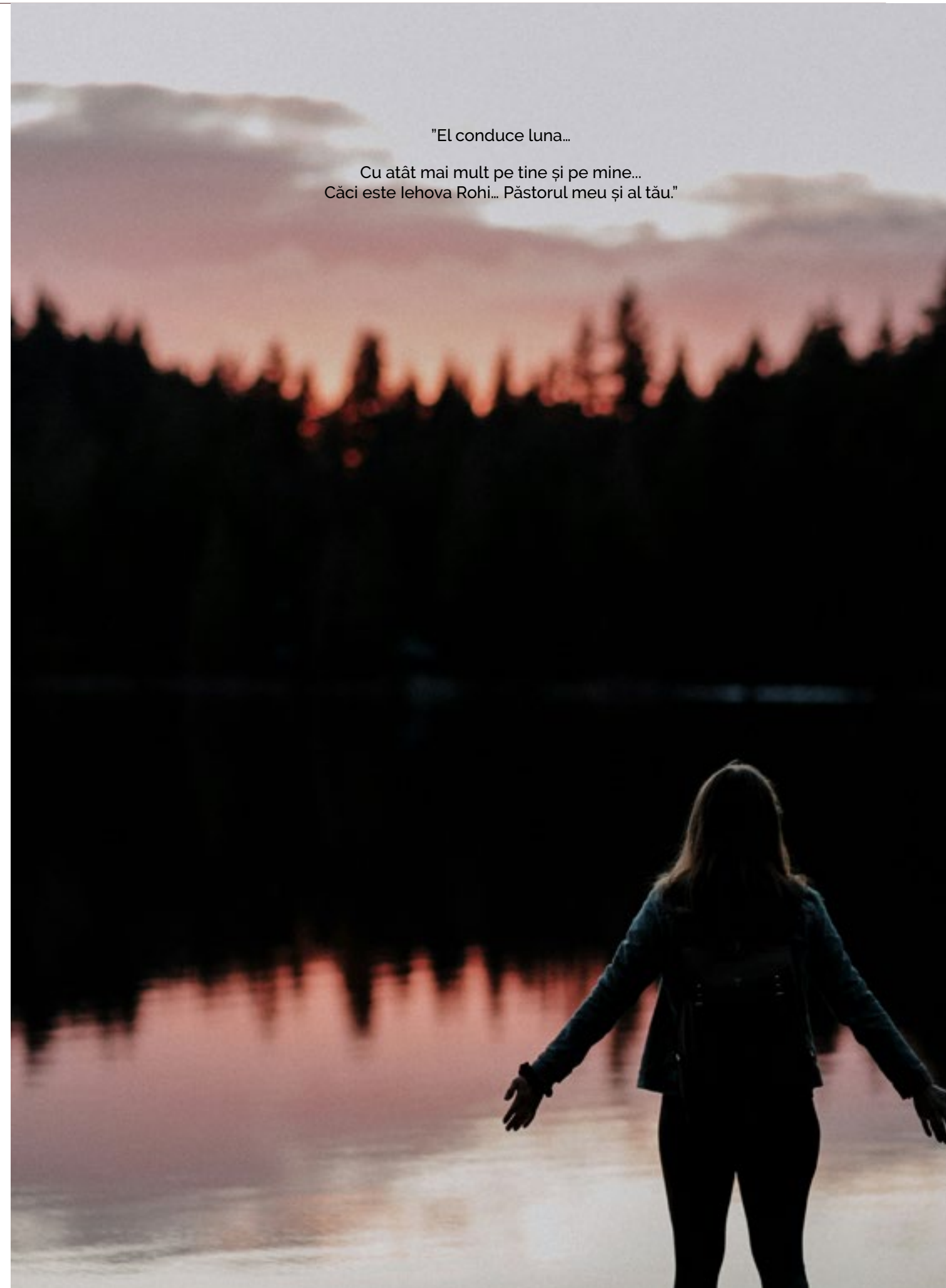
Chiar dacă...
Draga mea,
Dumnezeu este cu tine!

**Mihaela Ciorei, Biserica Elim,
Beasain, Spania**

"El conduce luna..."

Cu atât mai mult pe tine și pe mine...
Căci este Iehova Rohi... Păstorul meu și al tău."

i u b e ș t e

*Iubește cu pace și sigur,
Chiar și când nu prea simți ceva.
Căci va înflori ca un mugur
Și poate că va exploda.*

*Iubește cu fapta și vorba,
Deși este greu uneori.
Să-ți fie plină și tolba,
Cu drag să împarți tuturor.*

*Iubește-ți dușmanul fierbinte
Întoarce-i obraz palmuirii,
Chiar dacă în față te minte...
Aruncă-le toate uitării.*

*Iubește „Agape” și-arată
Că nu-i imposibil sau greu,
Iubește chiar astăzi și iată,
Te-ajută cu drag Dumnezeu!*

*Iubește, iubește, iubește,
Se cere cu foc, cu-ndârjire...
Fă astfel și-n pace trăiește
Fără ură sau nemulțumire.*

*Iubește și-observă îndată:
Schimbarea la tine va fi;
Și țeși haină sfântă, curată...
Mireasă de taină să fii.*

Eunice Cretu

O dorință

„Doamne, în Tine mă încred să nu fiu dată de rușine niciodată. Izbăvește-mă în dreptatea Ta. Pleacă-ți urechea spre mine. Grăbește de-mi ajutor!
Fii pentru mine o stâncă ocrotitoare, o cetate unde să-mi găsesc scăparea!
Căci Tu ești Stânca mea, cetatea mea, și pentru numele Tău, mă vei povățui și mă vei călăuzi.” (Psalmul 31:1-3)

D

ragile mele surori,

Sunt Viorica Liteanu din Cluj-Napoca, așa cum mă știți. Iar de o vreme, m-am mutat la Oradea. Doresc să vă salut cu Psalmul 88:1-2, după drama prin care am trecut cu ceva timp în urmă, datorită despărțirii de soțul meu, Ovidiu Liteanu, care și-a încheiat alergarea pe acest pământ în urma unei boli incurabile.

Vă salut și cu Psalmul 119:28, îmi plânge sufletul* de durere: ridică-mă, după Cuvântul Tău!

Aș dori să vă îndemn la o rugăciune, să nu o uităm în niciuna din zilele noastre.

Să ne ajute Dumnezeu ca atâtea zile câte vom avea aici pe pământ, să fim împreună cu cei dragi nouă. Atunci când unul pleacă, rămâne un gol ce nu poate fi acoperit!

Eu m-am încrezut în brațul Domnului ca să-mi pot continua mai departe viața... După chemarea lui Ovidiu la pocăință, după șase luni, a urmat și chemarea mea la pocăință. Noi am ajuns la cunoașterea adevărată a lui Dumnezeu, care este viață, lumină, este un izvor inepuizabil al întregii vieți duhovnicești și care negreșit ne face să aducem rod.

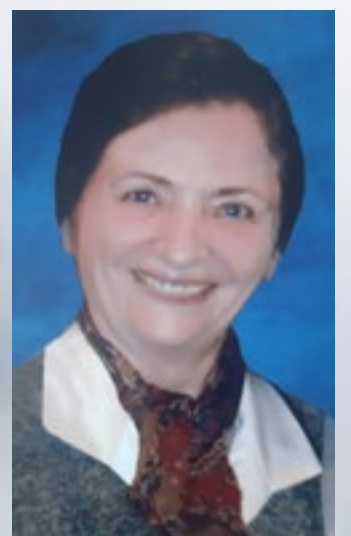
Am slujit împreună vreme de 30 de ani, fiind neobosiți împreună în diferite sate și orașe din țară, unde împreună cu păstori locali susțineam servicii de evanghelizare în urma cărora mulți fii risipitori s-au întors la Tatăl Ceresc. Am cunoscut oameni din toate categoriile sociale, chiar și persoane în suferințe de neimaginat, ca și cei de la leprozeria din Tichilești, jud. Tulcea. Avem și acolo frați și surori de credință. Prin slujirea noastră

am adus vestea bună a împăcării cu Dumnezeu. Ovidiu insista cu fiecare ocazie ca cei ce ascultau cântările și mesajele să ia decizia de a se pocăi, să nu mai amâne pentru că nu poate nimeni să garanteze că va mai fi altă ocazie; de asemenea am încurajat prin cântări, și ne-am închinat cu mulți frați și surori care îl iubeau pe Domnul.

Mulți ne-au găduit în casele lor și îi port cu drag în inima mea, mă rog pentru ei, chiar dacă acum nu îi mai pot vizita.

Acum, mi-a rămas speranța și dorința să ne întâlnim în locul promis.

Mulțumesc lui Dumnezeu pentru aceasta și vă doresc tuturor această întâlnire, împreună cu cei dragi și împreună cu Isus, Domnul nostru! (1 Petru 2:5-15).

Viorica Liteanu

Bârfa

„Să nu umbli cu bârfeli în poporul tău. Eu sunt Domnul”. (Levitic 19:16)

N-am auzit vreodată pe cineva să declare că iubește bârfa, deși, marea majoritate o consumă. Aproape fiecare întâlnire între două persoane are ca ingredient și puțină bârfă: „Îți spun ceva, dar să nu mai spui la nimeni!” - vă sună cunoscut?

Apropo, când ați bârfit ultima dată? Ieri când ați vorbit cu o prietenă sau chiar azi la serviciu sau la telefon? Din păcate, bârfa nu mai este un fenomen izolat, ci fără nici o exagerare, datorită mediului on-line, putem vorbi de o globalizare a bârfei. Avem nu numai Statele Unite ale Americii sau Comunitatea Europeană, ci și Comunitatea mondială a bârfitorilor.

Presa cuminte, cea care promovează lucrurile bune a pierdut de mult bătălia cu presa de scandal, cu bârfitorii de profesie care prin titluri de senzație alimentează o curiozitate bolnavă, o plăcere ascunsă a cititorilor ei. Nu pot să nu mă gândesc la Pavel care nu a dat un titlu de senzație cu privire la Alexandru Căldăraru. Puteți să vă imaginați că cercetătorii americani au ajuns la concluzia că bârfa este o practică terapeutică, mai ales în cazul depresiei? În opinia lor este un lucru benefic să critici pe cineva, să-l vezi mai prejos decât tine, pentru că în aceste condiții îți crește stima de sine și îți ține interesul treaz.

Ce este bârfa?

Îmi amintesc, cât de surprinsă am fost, cu ani de zile în urmă, când am descoperit că vorbirea de rău este un atribut al diavolului și că are aceeași rădăcină a cuvântului ca și acesta. Diaboloi – înseamnă „cel ce pâărăște, cel care aduce învinuire de ocară”. Este acțiunea de a denigra, de a defăima pe cineva, de a spune lucruri inventate. Ca să susțin ceea ce spun, o să vă amintesc că Satan îl vorbește de rău pe Dumnezeu în fața primilor oameni (Geneza 3:4-5), îl pâărăște pe Iov (Iov 1:6, 2:1-6), îl pâărăște pe Iosua înaintea Domnului (Zaharia 3:1-2), ne pâărăște pe fiecare dintre noi, zi și noapte înaintea Domnului (Apocalipsa 12:10).

Bârfa este o boală a sufletului, un cancer al cuvintelor și apare o dată cu primii oameni. Este o denaturare a adevărului și vanitatea de a descoperi micile fisuri de pe soclul marilor statui ale unor oameni încărcăți de merite. Este un drog a cărui necesitate crește și dă dependență.

Cineva a prezentat bârfa astfel: „Eu distrug fără să ucid, frâng inimi și dărâm vieți. Sunt vicleană și plină de răutate și cu vârsta sunt tot mai puternică. Cu cât sunt mai mult citată, cu atât sunt mai crezută. Înfloresc la orice nivel al societății, iar victimele mele sunt neajutate: ele nu pot să se protejeze de mine pentru că nu am nici nume, nici față. A fi urmărită este imposibil. Nu sunt prietena nimănui. O dată ce mănjesec o reputație, nu mai este niciodată la fel. Distrug căsnicii, fac guverne să cadă, provoc durere celor nevinovați. Cine sunt eu? Numele meu este BÂRFA.”

Întrebarea care se pune este: „De ce bârfim?” Cu siguranță, în instinct primar, nu ne propunem să facem rău cuiva și totuși, de ce cădem în ispită?

Cauzele bârfirii

Uneori ne este greu să recunoaștem că alții sunt mai buni sau mai talentați decât noi și invidia ne copleșește. De ce bârfim?

- Când din ignoranță nu putem genera discuții bazate pe cunoștințe și idei, vrem să trezim interesul oamenilor prin bârfă.
- Din plictiseală, atunci când nu suntem angrenați într-o slujire serioasă, într-o disciplină spirituală, avem mult timp la dispoziție, pe care are grijă cineva să-l umple.
- Dintr-un sentiment de inferioritate, prin vorbirea de rău vrem să-i coborâm și pe ceilalți la nivelul nostru.
- Uneori, poate fi o plăcere păcătoasă prin care atacăm caracterul cuiva: „Cuvintele bârfitorului sunt ca prăjiturile; alunecă până în fundul măruntaielor.” (Proverbe 18:8)

- Poate fi și o nefericită formă de apărare. Denigrându-i pe ceilalți, vrem să distragem atenția de la slăbiciunile noastre și să ne poziționăm favorabil.
- Pentru a capta atenție; vrem să fim în centrul discuției, divulgând anumite lucruri despre altă persoană: „Cine umblă cu bârfeli, dă pe față lucruri ascunse.” (Proverbe 20:19).
- Bârfa este o distracție a firii satisfăcând pofta veche care acoperă adesea o vinovăție ascunsă.
- Când îi vorbim pe alții de rău, ne comparăm cu ei și ne vedem într-o lumină mai favorabilă, le accentuăm defectele pentru ca imperfecțiunile noastre să pară mai mici.
- De multe ori folosim bârfa ca o pedeapsă împotriva celor care se abat de la normele grupului și care îndrăznesc să facă ceva diferit, să fie originali.

În cele din urmă, bârfa este dovada unei imaturități spirituale, a unei stări de nemulțumire, o sete permanentă pentru aflarea slăbiciunilor altora. Purtarea de grijă într-un sens nebiblic a altora, ținerea lor sub observație ca sub un microscop.

Ravagiile produse de bârfă

De multe ori nu realizăm ce ravagii face Cel rău atunci când ne atrage în acest laț. Bârfa distruge cel puțin trei persoane: pe cel care bârfește, pe cel care ascultă și pe cel despre care este vorba.

Din păcate nu se limitează doar la atât, pentru că poate să distrugă căsnicii, biserici, cercuri de prieteni, lucrări de slujire, comunități...

Bârfa este dăunătoare pentru că aduce suferință și ne face să pierdem un timp prețios pe care am putea să-l investim mai bine în Împărăția lui Dumnezeu.

Niciodată, bârfa nu are soluții la problemele pe care le aduce în dezbatere, ci doar propagă zvonuri, fără să verifice autenticitatea lor. În multe împrejurări, bârfa este o formă de autodistrugere.

Mă gândesc la Maria atunci când împreună cu Aron l-a bârfit pe Moise. Ea a fost pedepsită cu lepră, dar consecința a fost că tot poporul a stat pe loc o săptămână din cauza ei. De câte ori, biserica sau lucrarea în care suntem implicate, nu stă pe loc din pricina noastră? Biblia este de neclintit în această privință: „Pe cel ce clevește în ascuns pe aproapele său, îl voi nimici.” (Psalmul 101:5), iar în Noul Testament, bârfa este pusă pe același cântar cu idolatria, curvia și hoția. (1 Corinteni 6:9-10).

Soluții pentru bârfitori

Dacă am văzut originea, scopul și ravagiile bârfei, haideți să vedem care sunt câteva dintre soluțiile prin care ne putem disciplina și împotrivi acestui flagel:

- Să ne facem o autoevaluare, dar nu în comparație cu ceilalți bârfitori, ci cu standardul Cuvântului lui Dumnezeu și bineînțeles să ne pocăim.

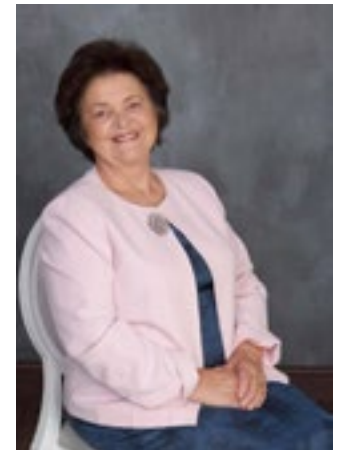
Nu prea am auzit mărturisiri și teme de rugăciune pentru această epidemie a comunităților creștine.

- Nu este destul să ne oprim din clevetire, ci să ne umplem mintea cu Cuvântul viu care să rodească în noi viața din belșug care să-L onoreze pe Dumnezeu: „Nici un cuvânt stricat să nu vă iasă din gură, ci unul bun, pentru zidire, după cum e nevoie, ca să dea har celor ce-l aud.” (Efeseni 4:29)

- Dacă nu putem vorbi cu cineva față în față, să nu-l vorbim nici pe la spate; se spune că trebuie să fii o persoană de mână a doua, ca să transmiți o bârfă de mână întâi. Ce spunem arată cine suntem și întotdeauna, gura vorbește din prisosul inimii.
- Dacă o persoană ne vorbește de rău pe altcineva, să fim sigure că ne va vorbi și pe noi, altora.
- Să luăm exemplul de la Socrate, care, atunci când un student era dornic să-i împărtășească despre slăbiciunile unui coleg, a primit trei întrebări: „Ai certitudinea că este adevărat?; cu ce îl ajuti pe coleg dacă îl bârfești?; și cu ce ne este de folos această informație?”
- Să ne purtăm în așa fel, încât să nu dăm prilej pentru bârfă. Ca și creștine, suntem mereu într-o casă de sticlă, privește din toate părțile: „Cel ce umblă în neprihănire, cel ce face voia Domnului și spune adevărul din inimă, acela nu clevește cu limba lui, nu face rău semenului său și nu aruncă ocară asupra aproapelui său.” (Psalmul 15:3).
- Și chiar dacă, vom fi arătate cu degetul pe nedrept, ferice va fi de noi, pentru că așa au făcut și cu Isus. Într-o împrejurare nefericită din viața mea, cineva a scornit niște minciuni grave despre mine și despre familia mea.
- Strigam la Dumnezeu în rugă-

ciuni și ziceam: „Doamne, cum ai îngăduit așa ceva? Tu știi că nu este adevărat.” După câteva zile, am auzit clar vocea Duhului Sfânt: „Dar dacă era adevărat? Bucură-te că nu este adevărat!”

Așa cum în comunism informatorii își pârau semenii și se ascundeau sub anonim cu nume codificate, la fel și noi ne ascundem și am vrea să nu se știe când bârfim, dar ce facem cu Dumnezeu? Ochiul Lui ne vede și urechea Lui ne aude. Suntem avertizate, că vom da socoteală de orice cuvânt care ne iese din gură. Ce-ar fi dacă am face un exercițiu zilnic de abandonare a clevetirii? Să luăm un timp sabatic de la bârfă! Să vedem în oameni investiția lui Dumnezeu și să încurajăm acest potențial știind că vorbele noastre pot crea realități spirituale!

Angela Țiprișan

Nu vă îngrijați!

Cred că e greu uneori să nu te îngrijezi, să rămâi liniștită indiferent de situația în care te afli. Noi femeile am fost înzestrate cu multe abilități, astfel avem și multe responsabilități. Eu cred că e o onoare să avem acest statut în care evoluăm în fiecare etapă a vieții. De la fete, tinere, soții, mame, bunici, mătuși, prietene, slujitoare și multe alte statusuri care ne întâmpină de-a lungul vieții. Astfel suntem nevoite să ne adaptăm cât mai repede și să facem față având o atitudine pozitivă.

Acest îndemn al lui Pavel e o provocare zilnică pentru mine, care mă motivează să îmi pun încrederea în Dumnezeu zi de zi, știind că El e Creatorul universului, Care mă ține și pe mine în palma Sa, oferindu-mi pacea.

Poate mai multe ne întrebăm uneori cum să facem rost de această disciplină în care să lăsăm neliniștea din viața noastră la picioarele lui Isus? Sa reușim să trăim în pacea lui Cristos? Echilibrul din viața noastră ne va ajuta să le facem pe toate într-un mod cât mai eficient. Nu e ușor să mergi la lucru 8 ore, să fii și o mamă dedicată, să întreții relațiile de prietenie, să ai grijă de tine ca și femeie, să ieși la o întâlnire cu soțul, să îți vizitezi părinții, să te ocupi de slujbele bisericii, sau să faci și școli, și multe altele, însă cu puțină organizare și rugăciune Tatăl din cer nu ne lasă singure. „Nicidecum n-am să te las, cu niciun chip nu te Voi părăsi.” Așa că putem zice pline de încredere: „Domnul este ajutorul meu, nu mă voi teme.” (Evrei 13:6). De multe ori am fost copleșită de aglomerația vieții mele, că am ajuns în unele perioade să aștept să treacă zilele să știu că am mai bifat un eveniment, că a mai trecut o perioadă și am scăpat, până când Dumnezeu mi-a vorbit și m-a întrebat „de ce încerci singură”? Am conștientizat că El e lângă mine, trebuie doar să îmi fac timp să ascult vocea Lui, să aud încurajarea Lui și să primesc pace.

De atunci, zi de zi mă rog ca El să fie la „cârma” vieții mele. Toate activitățile pe care le am de rezolvat I le dau Lui. Încerc ca în programul meu zilnic, înainte de orice activitate să introduc o scurtă rugăciune în care Îi cer Celui care e în control să fie înaintea mea și astfel îmi aduc mereu aminte că nu sunt singură, indiferent de circumstanțe.

O astfel de atitudine m-a ajutat de asemenea să îmi creez timp de calitate cu Domnul meu, cunoscându-l mai de aproape și experimentând modul în care El este Singurul care îmi poate lua îngrijorările. Viața conectată cu însuși Creatorul universului te conștientizează că doar El e sursa de pace și control pentru viața ta. Domnul se îngrijește de fiecare moment și pregătește ca și cei din jurul tău să fie o încurajare pentru tine.

Îmi doresc ca fiecare din noi să se bucure în acest sezon de un miros plăcut al păcii care vine doar din Cristos, lăsând să înflorească în inimile noastre bucuria. În final va îmbărbătez cu bogăția cuvintelor Mântuitorului:

„Vă las pacea, vă dau pacea Mea.” (Luca 14:27).

Ruth Borgovan

„Nu vă îngrijați de nimic, ci, în orice lucru, prin rugăciune și cerere, cu mulțumire, faceți cunoscute cererile voastre înaintea lui Dumnezeu.

Iar pacea lui Dumnezeu, care depășește orice înțelegere, vă va păzi inimile și gândurile în Cristos Isus.”

(Filipeni 4:6-7)

Toată slava să fie a *Domnului*

Mi-am început călătoria pe acest pământ în județul Neamț, am copilărit într-un sat din apropierea orașului Piatra Neamț, într-o vale umbrită de munți și ocrotită de Dumnezeu.

Am avut binecuvântarea de a avea părinți cu frică de Dumnezeu și sunt binecuvântată să am patru surori, patru prietene pe viață.

Alături de ei totul a fost mai ușor, dar în momentul în care Dumnezeu a hotărât să merg la facultate totul s-a schimbat.

M-am trezit deodată singură, în lași, debusolată.

Fără ancora aceea care până atunci au fost părinții mei.

Însă Dumnezeu în marea Sa îndurare nu m-a lăsat să plutesc în derivă. Mi-a dăruit acolo o familie, „părinți” de care m-am putut alipi și trei „surori” care mi-au fost alături.

M-am trezit în lași și acolo a început adevărata mea relație cu Dumnezeu. M-am apropiat așa de mult de El, am căutat să mă adap doar din Cuvântul Lui. Mi-a dat biruință și am finalizat facultatea.

În ultimul an de facultate eram într-o relație frumoasă cu Alin, un băiat din Suceava. Abia cunoscut... dar Dumnezeu a pus în noi sentimente valoroase și prin Harul Său în anul 2017 în luna aprilie am avut nunta, călăuziți fiind încă de la început de Dumnezeu și fiind încredințați că suntem în voia Lui, prin versetul din cartea Ieremia cap 29 versetul 11:

„Căci Eu știu gândurile pe care le am cu privire la voi, zice Domnul, gânduri de pace și nu de nenorocire ca să vă dau un viitor și o nădejde”.

Acest verset ne-a fost efectiv dăruit de Dumnezeu. Alin, la scurt timp după ce mi-a cerut prietenia, mi-a spus că la următoarea noastră întâlnire ar dori să scriem 5 versete și să alegem să avem un verset al nostru. Din toate versetele din Biblie, în mod providențial, Dumnezeu a făcut ca pe amândouă foițele noastre să fie acest minunat verset din Ieremia 29:11.

Pentru mine aceasta a fost o minune. Și știu că este.

A devenit o promisiune de care ne-am legat mereu de-a lungul timpului.

La scurt timp după nuntă, Dumnezeu ne-a îngăduit să fim părinți. Pe data de 8 martie 2018 am primit în dar o „floare”, am născut prin cezariană o fetiță de 3.200 g, Abigail („Bucuria Tatălui”). Iar Dumnezeu chiar a hotărât să fie o bucurie pentru El, pentru slava Sa.

În acea noapte, mica mea fetiță a vomitat ceva verde, iar eu am anunțat o asistentă și ea m-a liniștit că e doar lapte. Am urmărit-o toată noaptea, am stat cu grijă să nu se înece dacă mai varsă. Înspre dimineață acel lichid verde i-a ieșit și pe nas. Atunci am luat-o în brațe pe hol și am așteptat până când a trecut o doamna asistentă. I-am spus tot ce se întâmplase, iar ea i-a masat burtica fetiței și mi-a zis că da, nu e bine. Trebuia să îi facă analize.

Următoarele ore au fost pline de întrebări, dintr-o dată mi se părea că totul începe să se năruie. După câteva ore a venit o doamnă care m-a întrebat iarăși cum a fost totul și mi s-a spus că totul este grav, că fetița poate în orice moment să dea în peritonită. Cuvintele acestea m-au străpuns. Am plâns după ce a plecat doamna și am spus un singur „de ce?”, dar tot eu mi-am răspuns că nu e cazul să întreb... Am știut atunci și acolo că Dumnezeu e în control și că asta e în planul Său, dar m-a durut mult.

Între timp, Alin, soțul meu a reușit să ajungă la spital, iar Abigail a fost dusă de urgență la lași. În urma ambulanței a plecat și Alin. Rămășă singură în spital la Suceava, m-am simțit părăsită... efectiv nu puteam înțelege ce se întâmplă și de ce. În acea seară, Abigail a fost operată. Operația a durat trei ore. Ceea ce a declanșat toate acestea a fost faptul că aproape 70 cm din intestin era necrozat și înnodat. După ce a fost înlăturată toată partea aceea din intestin, a trebuit să așteptăm să vedem dacă sângele va trece prin acea sutură pentru a funcționa cum trebuie. Dumnezeu prin mila Sa a îngăduit ca Abigail să aibă viață.

După câteva zile, când am primit permisiunea să pot merge la lași, ne-am pornit într-ocol. Eram atât de slăbită, cu o durere profundă de cap și un sunet în urechea stângă în urma anesteziei și multă teamă, multe întrebări.

Când am ajuns la Spitalul „Sfânta Maria”, am fost și mai îngrozită de cum arăta spitalul, peste tot erau afișe că este epidemie de gripă, iar grijile mele tot sporeau.

Abia mergând, am pășit în acel salon și toată lumea ne întreba ce religie avem... suntem ortodocși? Răspunsul nostru era „nu”..., dar la un moment dat am întrebat de ce toți ne întreabă asta. Atunci mi s-a spus că în astfel de cazuri ei recomandă botezul copilășului cât mai repede. Ce am simțit și gândit nu pot descrie...

Abigail a mea era într-o capsulă plină de fire, bandaje și tuburi. Am fost îngrozită. Ne-am rugat, Alin s-a rugat, eu doar am plâns. Nu am putut să rămân acolo. După două zile m-am internat și am început să îi ofer atât cât am putut din dragostea mea prin acele orificii ale capsulei. I-am cântat și cel mai mult i-am repetat aceste versuri: „Nu te voi lăsa, nu te voi lăsa, așa mi-a spus Domnul mie, în veci nu te voi lăsa!”.

După câteva zile, nimeni nu-mi spunea nimic, iar eu am întrebat medicul cum sunt analizele ei. Mi-a răspuns clar că putem aștepta doar o minune și că totuși ficatul și rinichii nu i-au fost afectați.

Din acea zi Dumnezeu a început să facă câte o mică minune zilnic... în fiecare zi era un semn bun.

A fost eliminat tubul de dren și cu fiecare zi am ajuns la momentul în care mi-a fost dată în brațe. Iar peste o săptămână am fost externați. Toți s-au mirat de evoluția ei, a fost și este o minune. Acum are aproape 6 ani, iar Dumnezeu își face puterea desăvârșită în slăbiciunea ei și a mea.

Prin aceste rânduri vreau să vă încurajez să credeți în minuni și să ne susținem în rugăciune unii pe alții, căci tare mult am simțit și noi puterea rugăciunii în acea perioadă.

*Să crezi chiar și acolo unde pentru om e imposibil,
dar la Dumnezeu nimic nu e cu neputință.
Să fim stâlpi acolo unde picioarele și brațele se clatină.
Să fim lumină acolo unde întunericul cuprinde zarea.*

Chiar dacă în ultimul an Cel rău tot a vrut ca Abigail să nu trăiască și a căutat diferite mijloace să-i facă rău prin diferite încercări, Dumnezeu nu ne-a lăsat în întuneric. Și îi mulțumesc din inimă pentru că a lăsat Lumina Lui în noaptea grea. Îi mulțumesc că mi-a dat o floare de 8 martie care să răspândească mireasma Sa și mă rog să o facă până la sfârșit.

Am vrut să povestesc una din minunile Domnului, să nu o păstrez doar pentru mine. Măcar în scris. Nu știm ce rezervă viitorul, dar știm că e în Mâna Domnului. Să privim curajoși înainte avându-l alături pe Hristos!

**Cu prețuire,
Mădălina Bojoga (foto)**

Se apropie **Învierea!**

Cine poate înțelege ?
Noapte, săbii și ciomege...
Sărutarea cea vicleană care face prima rană;
Zarvă, țipete și frică ce-mprăstie turma mică
Însă ceva ne șoptește: Se apropie-Nvierea!

Un complet de judecată ce-i grăbită și nedreaptă
Acuzații nefondate, gloatele manipulate
Care strigă-n disperare: Răstignește-ni-l Pilate!
Huiduileli, bătaii, batjocuri, toate l-adăpostul Legii
Isus răbda și-nțelege: Se apropie - Învierea!

Oameni plini de viclenie,
Biciul, haina stacojie, spinii ce-l împung și cuie
Pe Calvar crucea o șuie
Sulițe și Răni și sânge
Fiu de Dumnezeu se frânge, Isus strigă, nu mai poate...
Inima în piept se zbate: Se aproie-Nvierea!

Arșiță, bătaie, sete și oțetul din burete
Doi tâlhari, batjocuri, crucea
Tatăl fața își întoarce, cerul tace de durere
S-a sfârșit, pierdut e totul, și a fost sigilat mormântul!
Dar ceva ne amintește: Se apropie-Nvierea!

Și a fost o Înviere! Cerul o sărbătorește și-n adânc ea se vestește!
Isus este viu! Sunt liber și iertat sunt de păcate!
Cel zdrobit împărățește! Adevărul a învins și Dreptatea biruiește!
Suferințe-s și azi multe, cel viclean iar dă târcoale,
Să ucidă, să doboare.

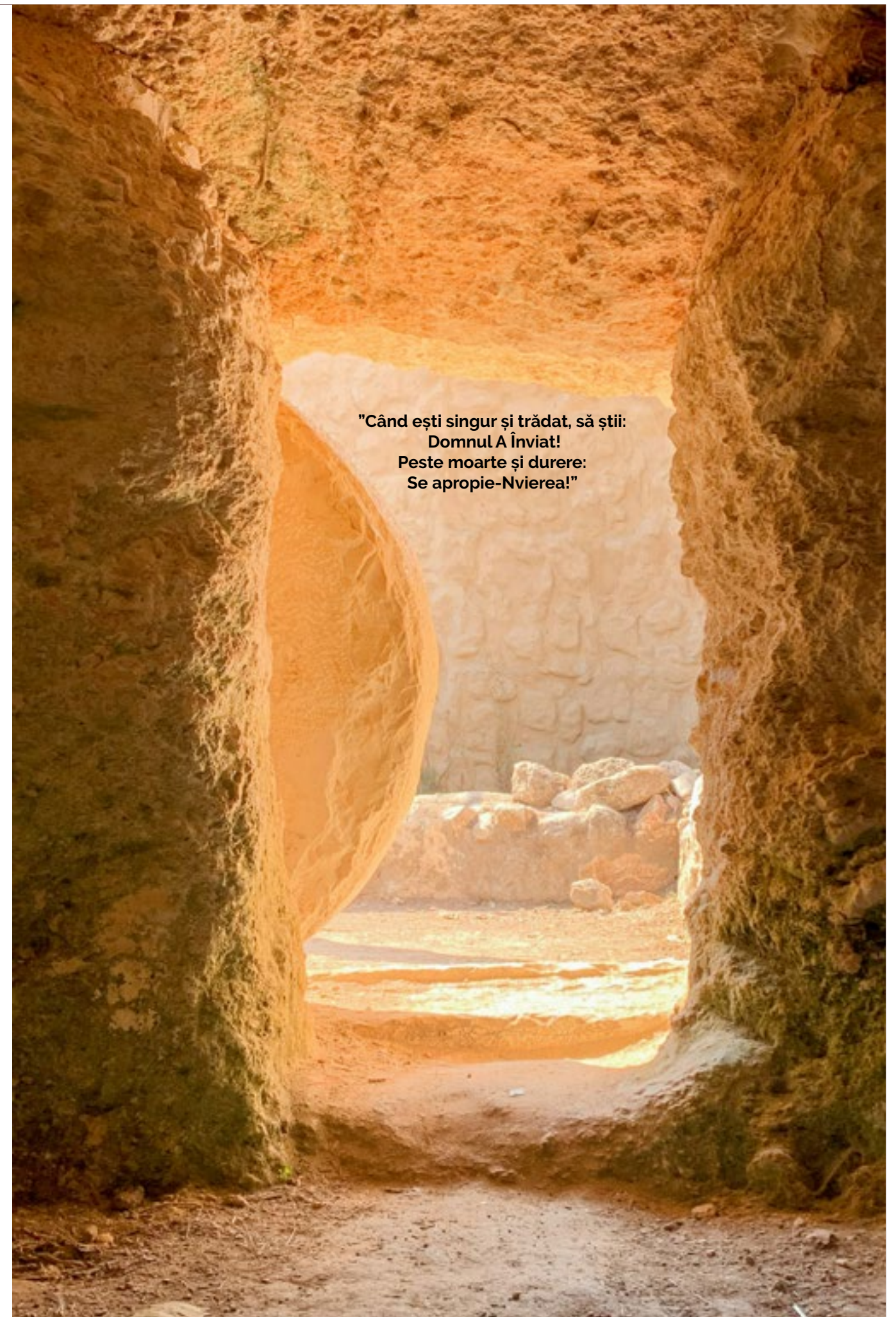
Nici acum nu ducem lipsa de acuzații și respingeri,
De oamenii ce prin minciună îți pun spinii drept cunună
Și paharul cu venin ei ți-l dau și azi în mână.
Din trădare curge sânge și te vezi căzut în șanț,

Iar durerea te încinge, ca o haină ca un lanț.
Viața uneori e chin, când bei cupa cu pelin,
Nu uita să crezi, creștine: Și-atunci Domnul e cu tine!
Dacă azi tu poți bea fierea, mâine va fi-Învierea!

Sufletul trudit îți plânge, când moartea pe cei dragi ți-i smulge
Ori dușmanul îi înșală, și-ți rămâne casa goală;
Ori ești încolțit de boală și căzut în deznădejde,
Când ești singur și trădat, să știi: Domnul A Înviat!
Peste moarte și durere: Se apropie-Nvierea!

Poți să ții acum în mână cupa cu oțet și fiere
Poți avea aici înfrângeri și din răni să-ți curgă sânge;
Pe nedrept hulit, respins, totuși ești de neînvinc
Nu uita: Viu este Domnul! Ți Se apropie-Nvierea!

Rodica Baci
Tg-Mureș / 16 Aprilie 2023

săptămâna *Patimilor*

Săptămâna Patimilor sau Săptămâna Mare este săptămâna dinaintea Paștelui. Plină de evenimente zguduitoare și cu o semnificație veșnică, această Săptămână Mare aduce mari schimbări. Putem spune că pământul s-a zguduit din temelii în acele zile și că nimic în lume nu a mai fost la fel.

Săptămâna Patimilor este încărcată cu dispute, confruntări, respingeri, cuvinte magulitoare, dar și cu întrebări capcană, întrebări incorecte, fără logică, care i se adresează Domnului Isus, și mai apoi cu trădare, bătăi, chinuri, batjocuri, instanță nedreaptă, cruce, cunună de spini, șiroaie de sânge și moarte.

Ce înseamnă cuvântul „patimi” și cum înțelegem Patimile Mântuitorului nostru, aprofundând înțelegerea acestui cuvânt?

În limba română, termenul „patimi” - în forma sa de plural, sau „patimă”, în forma de singular – vine din limba greacă și înseamnă suferință.

Aceeași idee este exprimată și prin termenul „pasiune”, care, deși are o conotație mai generală în prezent, provine din latină, unde passio înseamnă suferință. Termenul „pasiune”, păstrând și astăzi un înțeles care amintește de suferințele lui Isus.

Am căutat în DEX cuvântul „patimi” pentru a înțelege mai bine profunzimea suferinței Domnului Isus și pentru a verifica dacă aceste suferințe sunt exprimate adecvat în cuvinte. Astfel, am descoperit mai multe sensuri.

Patima = „suferință fizică”.

Este un înțeles mai răspândit și care are ca sinonime cuvintele chin, suferință; această fațetă a patimilor a fost văzută din plin în Săptămâna Mare. Ostașii l-au pus o cunună de spini pe cap, s-au bătut joc de El, l-au scuipat, l-au bătut cu trestia peste cap, și astfel și-au bătut joc de El (Matei 27:26-31). l-au dat să bea oțet amestecat cu fiere, a fost răstignit împreună cu făcătorii de rele pe locul numit „Căpățâna”, iar trecătorii își băteau joc de El. Răstignirea este cea mai groaznică metodă de tortură, o metodă inventată de perșani în anul 300 î.Hr. și perfecționată de romani în anul 100 î.Hr.

Această afirmație este susținută de mulți comentatori biblici, printre care și de dr. Davis Truman în 2016, care scrie un articol cu detalii anatomo-fiziologice ale morții prin crucificare. Iată câteva dintre ele: moartea vine încet în cazul crucificării, datorită poziției plămânilor crucificarea constituie o catastrofă medicală, procesul respirației cauzează dureri sfâșietoare amestecate cu o permanentă groază a asfixierii, hipoxie, hipercapnie (prea mult CO2), tahicardie, hemoragie, transpirații abundente, pericardie și am putea enumera alte multe elemente ale suferinței trupesti. În acest context apare ruptura cardiacă (haemopericardie): aceasta se spune că ar fi cauzat moartea Domnului Isus.

Acum să ne amintim de Isaia 53 și să înțelegem rostul suferinței fizice dusă la extrem chiar de către Cel care a vindecat bolnavi la fiecare pas. Mă întreb ce i-a pricinuit cea mai mare durere Mântuitorului, nedreptatea și trădarea sau chinurile trupesti? Cert este că El suferea la maxim, atât emoțional cât și fizic. Oamenii își întorceau fața de la El, atât era de zdrobit și de disprețuit: „Totuși, El suferințele noastre le-a purtat, și durerile noastre le-a luat asupra Lui, și noi am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu și smerit. Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa care ne dă pacea a căzut peste El, și prin rănilile Lui suntem tămăduiți.” (Isaia 53:4-5)

Patima = „Sentiment puternic și violent care copleșește omul, întunecându-i adesea dreapta judecată”, sinonim expresiei „dragoste copleșitoare”. Uitându-ne la acest înțeles în versetul de aur al Bibliei, Ioan 3:16, „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică”, înțelegem că Dumnezeu a patimit, a avut pentru noi o dragoste infinită, necondiționată, o dragoste care a plătit totul, judecata lui Dumnezeu fiind învinsă de dragostea Lui. Ne-a iubit atât de mult încât l-a zdrobit pe Fiul Său! Pentru cine? Pentru noi!

Desigur, Dumnezeu a dovedit o dragoste foarte puternică, deosebit de intensă și durabilă pentru noi, oamenii; astfel, Săptămâna Patimilor înseamnă și suferința lui Dumnezeu Tatăl, Creatorul Cerului și al Pământului. Dumnezeu și-a întors fața, neputând să-și vadă Fiul suferind atât de cumplit și neputând să vadă păcatul pe care Isus l-a luat asupra Lui.

Patima = „Înclinație vie, însoțită de plăcere pentru obiectul studiat sau pentru profesia exercitată.” Această înțelegere nu pare să se potrivească cu Săptămâna Mare, cuvântul sinonim fiind „pasiune”, dar chiar și această explicație ne ajută foarte mult să înțelegem că noi am fost și suntem „obiectul” studiat de Dumnezeu. El afirmă: „Căci cel ce se atinge de voi se atinge de lumina ochilor Mei!” (Zaharia 2:8).

Noi, oamenii, creați după chipul și asemănarea Lui, creația mâinilor Sale, suntem și privescetea cea mai interesantă pe care El o urmărește. Iată ce spune Cuvântul Său: „Căci Domnul Își întinde privirile peste tot pământul ca să sprijine pe aceia a căror inimă este întreagă a Lui.” (2 Cronici 16:9).

El ne privește din înălțime și scopul cu care ne urmărește este să ne sprijine, să ne vină în ajutor, să ne ajute să găsim fericirea. Cum putea Dumnezeu să sprijine mai mult creația mâinilor Sale decât făcând un plan de salvare prin jertfirea propriului Său Fiu?

Patima = „Iubirea excesivă pentru ceva, o pornire nestăpănită; suferință morală.” Sinonimele pentru „patimi” includ „nărav” și „viciu”. Acest înțeles al cuvântului ne amintește că Domnul nostru Isus Hristos „i-a iubit pe ai Săi, care erau în lume, i-a iubit până la capăt” (Ioan 13:1). Totuși, sinonimul „viciu” pare să fie nepotrivit, deoarece ne gândim la patimi și vicii, cum sunt patima beției, patima curviei, patima violenței și alte obiceiuri imorale și condamnabile.

Gândindu-ne la Domnul Isus, nici nu poate fi vorba de astfel de obiceiuri sau patimi, și nici nu a încurajat vreodată pe cineva înspre un astfel de stil de viață. Totuși, îmi permit să mă exprim că noi, oamenii, am fost „răul” pe care El l-a iubit încât n-a putut să renunțe, oricât l-ar fi costat. Da, noi eram purtătorii de moarte, de viciu, noi eram cei care am beneficiat pe nedrept de toată dragostea Mântuitorului. Ce era bun în om? Răspunsul ni-l dă apostolul Pavel în cartea Romani: „Știu, în adevăr, că nimic bun nu locuiește în mine, adică în firea mea pământească, pentru că, ce-i drept, am voința să fac binele, dar n-am puterea să-l fac” (Romani 7:18).

Am scris deja peste 1111 de cuvinte despre Patimile Mântuitorului, dar nu cred că am surprins nici măcar o fracțiune din ceea ce s-a petrecut în Săptămâna Mare. În Ghetsimani, la Gabata, pe Via Dolorosa, la Golgota și, desigur, în Cer, unde Tatăl suferea alături de Fiul Său preaiubit.

Închei cu bucuria că după această săptămână groaznică urmează

**ÎNVIEREA!
Hristos a înviat!**

Rodica Baci,
Biserica Emanuel, Târgu-Mureș

Îmbogățire

Cine dintre noi nu a citit măcar o dată un basm sau o poveste frumoasă despre un prinț și o prințesă, despre un „El” și o „Ea”, care luptă împotriva tuturor obstacolelor pentru a reuși să fie împreună sau despre o „Ea”, trăind într-o condiție umilă, salvată de un „El” de viță nobilă?!

Asemeni basmelor sau poveștilor nemuritoare, inimile noastre de muritori au primit șansa vieții fără de moarte, șansa unei povești de dragoste și a unei reușite care în- trece orice închipuire.

Dar câți dintre noi considerăm aceas- tă poveste visul nostru? Câți dintre noi tânjim să-L cunoaștem pe acest Prinț, această poveste reală tot mai mult? Și câți dintre noi am fi în stare să dăm totul în urmărirea împlinirii acestei povești de dragoste?

Eram adolescentă când, pentru pri- ma dată, mi-am pus inima să caute adevărul în direcția acestei teme: a unui „El”, căutând-o pe o „Ea” (chiar eu eram!): Cum va fi, ce va fi, eu nu prea pot să îmi pun o limită în a gân- di că el nu poate fi într-un anumit fel sau altul, nu mă pot simți condiționată de împrejurări firești, materiale... și totuși?

Cândva, într-un viitor mai îndepărtat, cum va ști și va putea el vedea, dinco- lo de condiționările mele firești, ce se ascunde în tumultul inimii și a gândirii mele ca să mă poată deosebi, ca să mă poată prețui ca pe o comoară de mare preț?!

Iar răspunsul a venit mult mai re- pede și mult mai măreț decât m-aș fi așteptat: „Eu Sunt Zestrea ta!”. O dată a vorbit și de aproape 20 de ani tot ascult! Doamne, Tu Zestrea mea? Tu Moștenirea mea? Cum, Doamne...?

Zilele au venit și au plecat, iernile s-au așternut și gerul a prelucrat pământul

inimii pentru ca mai apoi soarele blând al primăverii să îi poată cu- prinde brazdele și să îl poată trezi din nou la viață... Zestrea? Eu! Eu și tot ce lucrez în tine prin anotim- purile prin care treci. Câtă vreme ești în Mâna Mea, fiecare durere, suferință, renunțare de sine, toate vor fi unelte sfinte și rafinate pentru a scoate aurul din lut.

Mi-a luat ani de zile ca să înțeleg această măreție a îmbogățirii. Când toate vin și iarăși pleacă, ce rămâ- ne? Când mulți vin și prea putini mai stau, cu cine rămânem? Sunt lucrurile pe care le adunăm, averile pe care la strângem, bogăția noas- tră? Sau chiar oamenii, de care ne înconjuram uneori ca de niște tro- fee? Spre ce anume se îndreaptă inima ta atunci când se gândește la ce înseamnă a fi bogat?

Eu cunosc un Fiu de Rege, care cândva s-a aplecat spre mine și a zis: „Vreau să te îmbogățesc! Vreau să fii comoara Mea de mare preț! Dar pentru aceasta, deși te-am ales și am devenit odată sărac pentru a te putea îmbogăți pe tine, trebuie să trecem împreună printr-un șir de obstacole. Nu va fi ușor, dar fie- care obstacol trecut va constitui o șlefuire, o prelucrare și o creștere în omul dinăuntru.” Este de-a drep- tul uluitor!

„Căci cunoașteți harul Domnului nostru Isus Hristos. El, măcar că era bogat, S-a făcut sărac pentru voi, pentru ca, prin sărăcia Lui, voi să vă îmbogățiți.” (2 Corinteni 8:9).

Știți când devenim bogați cu ade- vărat? Atunci când renunțăm la zdrențele eului. Aceste zdrențe iau de multe ori forma unor bogății materiale sau a unor lucruri care atrag privirea și gâdilă firea. La unii pot fi lucruri materiale, la alții pot fi relații și funcții, depinde cât de ușor sau greu este de prins fiecare în capcana eului și a independenței.

A fi independent este un strigăt de libertate și afirmare în zilele pe care le trăim. Însă nu tot așa este și în lumina veșniciei. Aici, a fi inde- pendent este de fapt a fi mândru, a fi plin de eu și prins în legături primejdioase adevăratei libertăți și îmbogățiri.

Aici, omul devine bogat abia atunci când își realizează sărăcia, abia atunci când recunoaște în inima sa, cât și în faptele sale că tot ceea ce este prin el însuși este de fapt sărăcie. Atunci, „plinătatea Celui ce împlinește totul în toți.” (Efeseni 1:23) cuprinde inima și viața acestui suflet și îl urcă din treap- tă în treaptă, din putere în putere.

În aceasta lumea a poveștilor ade- vărate, bogăția cuprinde pe cel ce se smerește. Într-adevăr, nu toți cei să- raci firește sunt bogați duhovnicește, la fel cum nu toți cei bogați firește sunt săraci duhovnicește, însă întotdeauna cei care Îl cred pe Domnul Dumnezeu pe cuvânt și doresc să îmbrace haina smereniei și să pornească în aventura vieții lor alături de Prințul Slavei vor fi cei cu adevărat îmbogățiți de Cel care din dragoste pentru ei S-a făcut sărac!

Odată ce ai gustat din Adevărata Bogăție nu vei mai putea niciodată să te mulțumești cu roșcovele acestei lumi. Odată ce Prințul Ceresc ți-a fă- cut de cunoscut cine ești tu în El, nu vei mai putea niciodată să crezi pe cel care va dori să te facă să crezi altceva. Bogățiile trecătoare nu vor putea ni- ciodată să satisfacă setea celui care a gustat din Bogăția Veșnică, iar cel care se antrenează pentru veșnicie nu se mai oprește pentru a-și etala și dovedi valoarea înaintea nimănui.

Într-o lume din ce în ce mai săra- că în adevăratele bogății, te chem la cunoașterea și aprofundarea Cuvântu- lui lui Dumnezeu. Aici vei afla drumul spre El, Singurul care îți poate alina cu adevărat cele mai ascunse și profunde dorințe ale sufletului. Nu există apă în lumea aceasta care să poată domoli setea sufletului însetat după iubire și sens.

Singura apropiere care poate să dea mult mai mult decât putem noi cere sau gândi este apropierea lui Dum- nezeu. Și pentru aceasta, să nu uităm una din minunatele taine ale apropi- erii Lui, descoperită celor care iau ca far în noapte această minunată Carte Sfânta numită Biblia: „Apropiați-vă de Dumnezeu și El Se va apropia de voi.” (Iacov 4:8a).

Daniela Diana Luca
Salzburg

*”Știți când
devenim bogați
cu adevărat?
Atunci când
renunțăm la
zdrențele eului.
Aceste zdrențe iau
de multe ori forma
unor bogății
materiale sau a
unor lucruri care
atrag privirea și
gâdilă firea.”*

Ești liberă!

Păsările erau prinse, din cele mai vechi timpuri, pentru trilul lor minunat, pentru penajul colorat sau chiar pentru mâncare și jertfe. Oricum ar fi fost, aceste mici vietăți erau pândite îndelung de păsărar.

Acesta le studia de departe obiceiurile, zborul, munca migăloasă cu ciocul, frenetica zburdare, fără griji. Apoi întindea lațuri de moarte, chiar în calea lor zilnică și astfel le era curmat zborul, în înalt. O pasăre, prinsă în capcană, nu mai avea scăpare, având piciorușele prinse, în ochiul de sârmă, bine strâns! Era al păsărarului!

Psalmistul David ne aseamănă cu păsări ce zburdă voios, zi de zi. Însă Păsărarul, diavolul, ne pândeste orice mișcare.

Orice trăire.
Orice avânt.
Orice dorință bună.
Orice pas către Cer.
Orice muncă aleasă.

Apoi întinde, înceeeet de tot, fără să știm, fără să bănuim, lațuri ucigătoare. Ai crede că avem vreo șansă?

Niciuna! Suntem fără nicio șansă! Fără nicio scăpare!

David știe că de n-ar fi fost Domnul de partea lui, era prada Păsărarului. Ar fi încetat cântul lui cu harpa! Ar fi încetat bucuria! S-ar fi oprit răsăritul pentru el.

Dumnezeu face ceva inimaginabil: RUPE ORICE LAȚ!

În mod firesc, lațul e făcut anume să nu poată fi rupt. Dumnezeu însă rupe firul și redă păsării, cu inima mică de frică, bucuria eliberării! Redă trilul voios de azur. David știe că poate cânta, cu Dumnezeu, aliat! Eliminarea lațurilor este treaba Lui!

Nu te teme să cânți zilnic!

Nu te teme să te înalți în văzduh, cu Împăratul, de partea ta!

Nu te teme, când se ridică oameni împotriva ta! Nu te înpăimânta, știind că Păsărarul întinde lațuri mortale, fiindcă ele sunt rupte de Tatăl nostru, de Cel care ne e Tată!

Noi doar cântăm triluri de bucurie Împăratului, înălțându-se suuus, tot mai sus, iar Dumnezeu rupe lațurile întinse în calea noastră!

Stai aproape de Domnul, ia-L aliat mereu, iar Păsărarul va ofta de ciudă, că nu te poate prinde! Cântă de bucurie, pentru că ești o bucățică de Cer senin și nu o pradă de laț!

Sorina Cosma, Timișoara

Ai fost acolo când pe lume am venit

*Ai fost acolo când pe lume am venit
Și m-ai auzit când prima oară am plâns.
Cu mine ai fost acolo chiar dacă n-am știut
Și acum vreau să auzi ce am de spus:*

Mamă, ai fost acolo, mi-ai privit fața de nou-născut și m-ai iubit.

Ai fost acolo la primul gângurit și l-ai păstrat mult timp în amintire. Ți amintești primul zâmbet sau prima încercare de a vorbi? Sper că primul cuvânt a fost „mama”; măcar cu atât să-ți fi mulțumit atunci pentru toate sacrificiile pe care le făceai pentru mine.

Mamă, ai fost acolo la primul pas, prima căzătură și prima rană. M-ai privit și mi-ai mângâiat rana. Nu-mi amintesc să mă fi certat, știai că am nevoie doar de mângâierea ta! La prima minciună, ai fost acolo să îmi explici ce e adevărul și cât de folositor este ca în viață să nu mint.

Ai fost acolo în prima zi de grădiniță. M-ai condus cu drag și mi-ai spus să fiu ascultătoare și să nu mai plâng pentru că suntem despărțite doar de câteva case. Ai fost acolo la fiecare serbare, ștergându-mi lacrimile la serbările Crăciunului când plângeam de frica lui Moș Crăciun.

Mamă, ai fost acolo în prima zi a clasei întâi, mi-ai spus să învăț bine, m-ai ajutat să citesc și apoi să iubesc cititul; să scriu ce îmi dictează profesoara și apoi ce-mi dictează inima... să le trec toate pe foi, ca doar așa vor rămâne mărturie.

Ai fost acolo când am absolvit gimnaziul și ai venit cu mine să mă înscriu la liceu. Te-au criticat unii ca de ce m-ai lăsat la profilul umanist, filologie, dar tu ai arătat că ai încredere în mine, că știu ce-mi place și nu o să mă obligi să fac ceva ce nu îmi doresc. Ți amintești când stăteam în ultima bancă și citeam la toate orele? Nu prea îmi plăcea chimia și fizica de clasa a-IX-a, matematica mai puțin. Dar cărțile?! Cărțile îmi erau cele mai bune prietene.

Ai fost acolo când am avut primul iubit și ai încercat din răsuputeri să mă ții departe de orice însemna durere sau dezamăgire; abia acum înțeleg!

Mamă, ai fost acolo când am mers la examenul de bacalaureat și chiar dacă aveai probleme mai grave m-ai strâns în brațe și m-ai încurajat înainte de fiecare probă.

Ai fost acolo când m-am mutat de acasă, învățând să am singură grijă de mine. Ai fost acolo să-mi scrii scrisori și să-mi amintești tot ce m-ai învățat. Ai fost acolo la fiecare sesiune, fiecare articol, reportaj sau anchetă a căror cerințe mi se păreau de fiecare dată imposibile. Te sunam și în puținul timp pe care îl aveai îmi găseai soluții și îmi dădeai idei.

Ai fost acolo când mi-am descoperit pasiunea pentru bucătărie și ai știut să mă încurajezi atunci când aveam temeri. Te sunam și îmi spuneai să cred că o să fie bine pentru că tu te vei ruga pentru mine. Mamă, ai fost acolo să vezi cum visul meu devine realitate și cum fiecare zi de muncă e doar o nouă zi de veselie pentru mine.

Mamă, ești aici la fiecare despărțire de frații mei dragi, la fiecare trădare și rană pricinuită de cei în care mi-am pus încrederea. Ești aici la fiecare sfat și fiecare îndemn blând pe care îl poți da.

M-ai învățat bine mamă! În ciuda tuturor greutăților prin care treceai, m-ai crescut bine și astăzi vreau să îți mulțumesc! „Ce mamă minunată”, mi-am spus de multe ori! Dar parcă pe zi ce trece ești tot mai minunată!

Mamă! M-ai învățat, m-ai crescut, m-ai ascultat, m-ai ajutat, m-ai ținut în brațe și mi-ai șters lacrimile; am împărtășit bucurii și dureri împreună, am trecut prin operații și prin multe dureri sufletești dar tu ai rămas lângă mine mereu!

Îi mulțumesc Domnului pentru tine mamă!

Și în Ziua Veșniciei, mai mult decât orice, îmi doresc dragă mamă SĂ FIM ACOLO!

**Flavia Precup
Biserica Creștină
„Casa Pâinii”, Ocna-Mureș**

Cu Dumnezeu prin încercare, la biruință

Pe 9 august 2015, ne-am unit destinele eu și dragul meu soț. Ca orice familie creștină, temătoare de Dumnezeu, ne-am dorit copii. Era o seară de sâmbătă, 9 aprilie 2016, o seară de primăvară foarte plăcută, în care am început să mă simt rău, având dureri abdominale inferioare în partea dreaptă. A fost o noapte grea, așteptând să se ivească zorile. Dimineața, eu am rămas acasă, iar soțul meu a mers la biserică.

După program, a venit acasă, ne-am pus la masă și în timp ce pregătea masa, eu am leșinat și am căzut de pe scaun. Speriat, a sunat repede la 112. Am ajuns la spital, mi s-au făcut mai multe analize, iar la ecograf s-a văzut că am la ovarul drept o inflamație și mult lichid printre organe, care îmi provoca mare durere și o respirație foarte grea. Mi s-a recomandat un consult ginecologic, de unde s-a constatat că am un chist ovarian drept, care s-a spart, însoțit de o mare hemoragie internă. Medicul m-a întrebat: „Aveți aparținători?” I-am zis că soțul e în sala de așteptare. L-a chemat în ambulator deoparte, să nu aud eu, să îi spună cum e starea mea, că am nevoie urgentă de intervenție chirurgicală, dacă nu am să mor în scurt timp din cauza hemoragiei.

Simțeam cum se scurge viața din mine. Domnul a fost cu mine, chiar acolo, în Valea Umbrei Morții. Soțul meu a semnat pe propria răspundere că este de acord cu intervenția chirurgicală. Mi s-a făcut pregătirea preoperatorie. Am adormit pe masa de operație și m-am trezit pe secția ATI.

În timp ce mi se făcea transfuzie, eram atât de supărată și l-am întrebat pe Domnul: „Doamne, de ce ai îngăduit să mi se întâmple mie așa ceva?” Domnul avea planul Lui bine definit.

În următoarea zi, medicul a vorbit cu soțul și i-a zis că șansele să avem copii sunt foarte mici, ovarul stâng nu îmi funcționează deloc, iar dreptul a preluat funcțiile celui stâng și în urma intervenției nu a mai rămas puțin din el și aveam uterul deformat.

Pur și simplu am înviat în urma intervenției, Domnul a scris din nou viața în dreptul meu.

După 6 luni nu m-am simțit bine, am mers la un control, unde mi s-a confirmat că sunt însărcinată. Am fost foarte bucuroși. La 14 săptămâni am început să am dureri abdominale inferioare. În săptămâna aceea am avut rugăciune la biserică și Domnul mi-a vorbit că ne-a pregătit o binecuvântare, dar Diavolul a început să o înfășoare cu un fir negru și vrea să ne-o ia, dar să nu ne temem că El nu va îngădui. După câteva zile am avut o hemoragie. După un consult ginecologic, medicul mi-a confirmat că am placenta previa și nu am voie să depun efort. Cele 22 de săptămâni le-am petrecut în spital și acasă.

Pe 9 iunie 2017, la 36 de săptămâni, a venit pe lume binecuvântarea noastră mică Salome, sănătoasă și foarte frumoasă. Eram atât de fericiți de statutul de proaspeți părinți! Totul a decurs bine până la începutul lunii martie 2018. În urma unor vărsături și diaree repetate, fetița s-a deshidratat foarte tare și avea febră mare.

Am ajuns cu ea la Spitalul Județean Zalău, i-au făcut mai multe investigații și au început să o hidrateze prin perfuzii. Era extrem de deshidratată, nu mai urina deloc, diareea nu se mai oprea, i se blocaseră rinichii pentru că a eliminat mulți electroliți.

Era foarte umflată din cauza perfuziilor, deoarece nu mai urina deloc, abia mai vedea.

După 3 zile ne-au trimis cu ambulanța la Spitalul Pediatrie II Cluj pe secția nefrologie. Domnul a lucrat într-un mod minunat, deoarece cazul nostru l-a preluat un medic cu o inimă mare. După investigații mai ample, mi-au spus că dacă nu va începe să urineze în urma tratamentului puternic pe care i-l dau, ca să îi pornească rinichii, va trebui să îi facă dializă peritoneală, întrucât urina și toate toxinele avea să ajungă în sânge. Seara am mers la Spitalul Chirurgie Pediatrică. Medicul anestezist mi-a zis toate riscurile care ar putea să apară din cauza anesteziei, să facă un șoc anafilactic sau să nu se mai trezească. Domnul a fost cu noi chiar dacă eram atât de întristată. S-a trezit! După 24 de ore de supraveghere am mers din nou la Pediatrie II unde i-au făcut transfuzie de sânge, deoarece era foarte anemică, iar dializa peritoneală a fost cu multe nopți nedormite.

După câteva zile, i-au scăzut foarte mult globulele roșii având valoarea 6, însoțită cu multe vărsături. I-au făcut din nou analize și mi-au zis că are Sindromul hemolitic uremic. L-am rugat pe domnul doctor să accepte să vină un pastor să se roage pentru ea și să îi facă ungerea cu untdelemn.

După o săptămână de la intervenție, Domnul a început să lucreze, fetița a început să urineze în fiecare zi tot mai mult. Credința mea în Domnul Isus a fost pusă la încercare chiar și în acele momente grele. Doamnele asistente, o parte dintre ele m-au întrebat de credința mea, de ce nu mă uit la televizor ca să mai uit de necaz, fetița mea poate nu va dori să urmeze aceeași credință pe care o am eu. Eu nu m-am rușinat, le-am zis că Domnul va purta de grijă. După aproape 4 săptămâni de spitalizare, am mers acasă. Am avut controale anuale.

Îi mulțumim Domnului că a scris viață, sănătate și vindecare deplină în dreptul lui Salome.

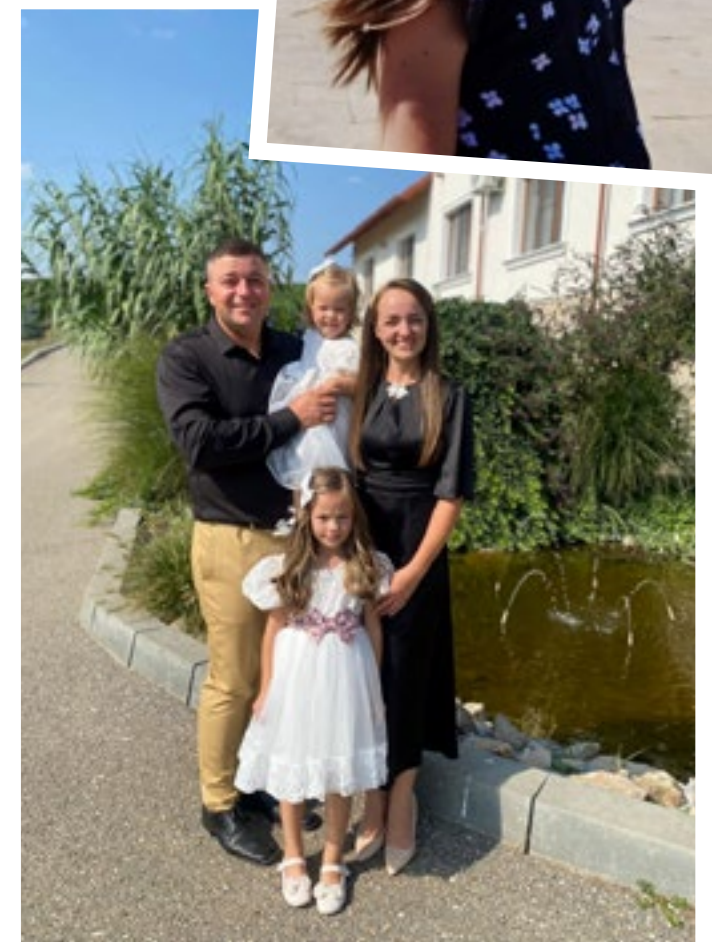
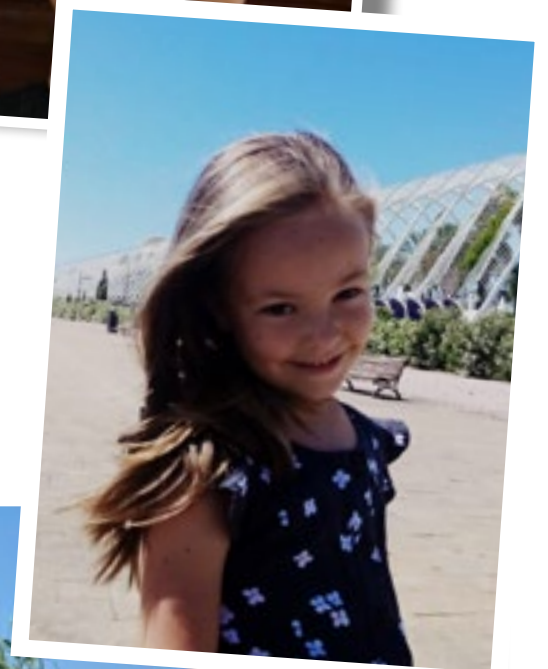
Cu siguranță ne-am mai dorit copii. După multă rugăciune și post, Domnul ne-a ascultat, în 18 februarie 2022 a venit pe lume Hadasa, darul mult așteptat.

Din toate aceste experiențe și multe altele, credința mea / a noastră în Domnul a crescut mult. Am înțeles că în toate suntem dependenți de El.

Dragi cititoare, doresc ca această mărturie / experiență cu Domnul să fie o mare încurajare pentru voi. Domnul e mereu acolo, chiar în miezul problemei și a durerii. Pe cine iubește Domnul îl va dori și mai aproape de El. Nu descurajați nicio clipă!

Fiți binecuvântate de Domnul nostru Isus Hristos! (Isaia 43:2).

**Cu respect și prețuire,
Tabita Șerpar (foto)
Biserica Penticostală Nr. 1, Buciumi**

Suferință și biruință

o minune trăită și văzută cu ochii mei

După mai bine de 14 ani de activitate la revista Suflet de femeie, acest mesaj îl scriu diferit, scriu de la clinica WPK (Wiener Privatklinik) din Viena. N-aș fi crezut să ajung să scriu și din această postură, dar trebuie să scriu și vreau să scriu.

Sunteți în inima mea și am văzut că și eu și familia mea suntem în inima voastră, de aceea transparența este binevenită. Vreau să știți cum suntem și să fiți încurajate prin ceea ce veți citi. Vreau să fie Numele lui Isus înălțat prin ceea ce voi scrie. Este o experiență de viață pe care nu mi-aș fi imaginat să o trăiesc, iar această experiență împletește tristețea cu bucuria; în ea se regăsesc deopotrivă suferința și biruința.

Azi a fost 14 februarie, și noi am sărbătorit-o la spital, dar mulțumitori lui Dumnezeu pentru faptul că suntem împreună. E târziu, soțul meu, pacient al clinicii WPK din Viena, doarme după ce azi a suferit o operație, iar mâine va avea a doua sedință de imunoterapie și chimioterapie pentru diagnosticul limfom, grad avansat.

Suntem aici la Viena de peste o lună, după un an de investigații și biopsii făcute în România și în Germania, fără a se ajunge la niciun diagnostic, iar boala a progresat, deși au fost și perioade scurte de regresie. Deși au fost multe rugăciuni înălțate, în urma cărora am primit multe mesaje profetice de încurajare că va fi bine, că soțul meu se va însănătoși.

La începutul acestui an, starea de sănătate a soțului meu, pastorul Matei Baci, s-a agravat foarte mult: tuse enormă, până la 15 ore pe zi în unele zile, o tuse productivă care-l forța să expectoreze zilnic cantități mari de spută, avea picioarele umflate, obosea, nu putea să doarmă din cauza tusei. Au fost chiar 60 de nopți consecutive în care dormea doar 2-3 ore, iar acelea stând pe pat cu capul rezemat de spătarul unui scaun. În ultima fază avea grave tulburări de vedere, simțea o stare ca de „om otrăvit” – acestea erau cuvintele lui. Starea era extrem de apăsătoare și insuportabilă pentru el; nu mai putea să mănânce din cauza grețurilor și avea o stare de agitație continuă.

În aceste condiții, am decis să ne deplasăm la Viena la Clinica WPK.

Înainte să ajungem la clinica WPK, ne-am cazat la hotel și acolo am avut o experiență deosebită: în prima noapte, spre surprinderea mea, soțul meu a avut un somn foarte liniștit. Mă uitam la el cum doarme și mi se părea că văd o minune, el care nu mai dormise de foarte multe nopți. Mă rugam să doarmă în continuare, dar și mulțumeam Domnului. În acea rugăciune, am simțit o prezență a Duhului Sfânt în cameră și am simțit cu adevărat că Domnul Isus era acolo și a pus mâna lui pe fruntea mea în timp ce mă rugam.

Acesta s-a întâmplat după ce aproape tot drumul de la Târgu Mureș la Viena m-am rugat în gândul meu și am cerut ajutorul Domnului. Am fost instiințată de fratele meu Sorin Boantă și de alții care se rugau pentru noi că urmează să trecem printr-o vale cu multe pietre și era foarte greu de trecut și că urma să trec printr-o mare înfrustare, respectiv încercare. Acum mă uit în urmă și pot să notez o lecție importantă pentru vremurile grele: cea mai importantă acțiune e rugăciunea. În general, ne uităm la situațiile grele cu ochii firești și căutăm soluții omenești, da, trebuie să facem aceste lucruri, dar cel mai mult timp, când suntem în criză, trebuie să fie alocat rugăciunii, oricum e atât de mult timp în care nu putem face nimic, și atunci e cel mai important să vorbim cu Dumnezeu, adică să îi spunem despre situație, dar să și ascultăm ce ne spune El.

Noaptea aceea de la hotel a fost odihnitoare și soțul meu s-a trezit spunându-mi: „Rodica, minune, minune, nu am mai dormit așa de bine de peste un an, și în plus, m-am trezit auzind o voce care a zis: «Vezi ce mare este puterea rugăciunii?»” Astfel, am fost încurajată și mă așteptam ca peste noapte soțul meu să se vindece și să putem trăi minunea lui Dumnezeu, însă nu a fost așa; a doua noapte s-a simțit rău de tot și ne-am internat de urgență, mai devreme decât era programarea, pentru că starea lui era critică. Nu mai înțelegeam nimic, până atunci eram sigură că se va produce o minune și vom experimenta pe neașteptate o vindecare miraculoasă,

însă adevărul era că noi nici nu știam ce boală are și nici medicilor nu le era ușor să încadreze boala, deoarece totul se manifesta atipic.

Un an de zile ne-am concentrat pe găsirea unei soluții medicale, s-au făcut șase biopsii, două în România și trei în Germania, dar toate au ieșit negative. Au fost luate în calcul multe diagnostice cum ar fi cancerul pulmonar, sarcoidoza, granulomatoza Wegener, prostatita, nocardia, long term Covid pneumopatie, pneumonie, pneumonie interstițială, pneumonie în organizare, infecție cu toxoplasma, inflamație pe bază de deficit de Omega 3, infecție cu virus sau bacterie din Africa; iar pentru toate aceste presupuse diagnostice s-au administrat și tratamente, dar unele dintre aceste tratamente au făcut mai mult rău decât bine, astfel încât boala nemiloasă avansa și starea soțului meu mergea din rău în mai rău.

După cele două nopți petrecute la hotel am ajuns la Viena la Clinica WPK la un profesor specializat în chirurgie toracică, foarte renumit pe plan internațional, W. Klepetko, care ne-a mai văzut și în luna octombrie. Profesorul ne-a certat de ce nu am venit mai repede să facem investigația numită toracoscopie propusă de dânsul în luna octombrie 2023 pentru stabilirea diagnosticului, crezând că e un cancer pulmonar, de aceea avea nevoie de țesut pulmonar ca să facă examen histopatologic; însă cu câteva luni înainte, starea soțului meu nu era așa de gravă și încrederea lui a fost să nu facă această toracoscopie pentru că ar fi fost mari riscuri. Vă mărturisesc că această revelație a lui a venit de la Domnul, căci dacă s-ar fi făcut ar fi comportat un risc enorm, adică ar fi putut să facă stop cardio-respirator în timpul investigației, acest risc s-a confirmat ulterior de către echipa medicală.

Acum, reveniți la aceeași clinică și cu o stare mult mai gravă, am fost internați, eu ca însoțitor, dar cu mari reticențe din partea profesorului că ar mai putea face ceva, deoarece boala (a cărei nume nu-l știa încă nimeni) a avansat foarte mult.

S-au făcut investigații radiologice și a rezultat o afectare a plămânului

stâng peste 50%, cu extensia tumorii în plămânul drept și cu o mulțime de ganglioni limfatici măriți (inflamați) în mediastin și abdomen, plus splina mărită. În aceeași zi profesorul, îndemnat de șeful clinicii, profesorul Zielinski, a decis să facă o biopsie simplă prin punționarea plămânului drept, care era mai puțin afectat, sub ghidaj CT (Computer Tomograf); a ales această variantă pentru că starea soțului meu era atât de gravă încât nu ar mai fi putut suporta o toracoscopie, această punție numită FNB (Fine Needle Biopsy) era singura soluție de diagnosticare. Oxigenarea era sub 85% fără aport suplimentar de oxigen, analizele de sânge îl încadrau la anemie, iar proteina C reactivă era 220 (valorile normale sunt sub 0,5%), ceea ce indica o infecție sau inflamație deosebit de gravă în organism, acesta este și motivul pentru care soțul meu se simțea „ca otrăvit”.

Cu ocazia intervenției prin care a fost punționat plămânul drept sub ghidaj CT, în cadrul căreia aproape pe viu s-a luat țesut pulmonar prin punție pentru examen histopatologic, s-a instalat și un dren în plămânul stâng care acumula mult lichid; s-au extras pe loc 2 litri de lichid, după care în zilele următoare s-au mai evacuat din plămânul stâng încă 2 litri de lichid tumoral, în total patru litri. Intervenția chirurgicală a fost extrem de dureroasă din cauza faptului că anestezicul local n-a avut suficient efect asupra zonei de lucru. Durerile pacientului (care era soțul meu!) erau atât de mari încât strigătele le auzeam din hol. La un moment dat, în timpul intervenției chirurgicale, a vomitat o cantitate mare de sânge... După ce ne-am întors în salon, starea soțului meu se agrava, în ciuda faptului că primise sânge și perfuzii pentru hidratare.

La o zi după această investigație, care a fost și ea riscantă în sine, în special pentru că se puteau produce hemoragii, profesorul m-a anunțat că nu mai este nicio soluție pentru tratarea soțului meu, că boala avansase așa de mult și nici nu era cunoscută, că toate funcțiile vitale erau afectate și că puteam să ne așteptăm la deces; a anunțat și alte asistente cunoscute de mine, românce din clinică, să mă consoleze în această situație.

În această situație deosebit de gravă, se întâmpla în zilele de 14 și 15 ianuarie 2024, dar eu mi-am pus toată încrederea în Domnul, mi-am amintit de promisiunile pe care le-am avut ca familie despre vindecarea lui Puiu,

prin mai mulți oameni cu daruri profetice și am insistat să îmi ancoriez mintea și inima în acele mesaje profetice.

În acele zile ne rugam mereu cu soțul meu în salon și cu cei care ne vizitau. Chiar în timpul punției, Dumnezeu a trimis la spital o soră din Viena pe nume Nana Cîrceie, originară din Dej, să se roage cu mine. Plângeam amândouă pe hol în timp ce auzeam urletele disperate ale soțului meu din timpul intervenției; era ceva înfrigorant.

Mi-am amintit tot timpul că „mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit” și m-am încurajat singură cu Cuvântul lui Dumnezeu. Subliniez aici că este de mare folos să cunoaștem Cuvântul și să-l rostim în vreme de încercare.

În acele momente, am cunoscut pe Alina C., Ramona M. și pe Radu Daniel P., care făceau parte din echipa medicală a clinicii. Toți erau din România și au aflat de noi de la prieteni comuni. Am simțit cum „îngerii lui Dumnezeu tăbăresc în jurul celor ce se tem de El și-i scapă din primejdie”. Cu adevărat, acești specialiști ne-au fost de mare ajutor până la externare.

Noaptea de 16 spre 17 ianuarie a fost mai mult decât un coșmar; Puiu era la un pas de moarte, dar eu nu acceptam acest lucru. Era agitat, avea tulburări de vedere – se schimbau culorile în timp ce se uita la ceva, avea greață, tuse; toate acestea îi luau respirația, oricum respira doar cu aport de oxigen. Am chemat medicul de gardă, o doamnă medic-profesor, și am avut o discuție cu dânsa, pe care nu o voi uita niciodată. A venit și, cam de la ușa salonului, s-a uitat la soțul meu și mi-a spus că așa sunt bolnavii cu cancer în ultima fază și că nu se mai poate face nimic. M-a întrebat dacă am văzut rezultatele CT-ului. Am rugat-o să-i facă o transfuzie de sânge – totul era pe cheltuiala noastră – și dânsa mi-a spus că nimeni nu consumă sângele pentru bolnavi în această stare, care oricum nu mai au nicio șansă. Am spus cu mare respect că noi credem că Dumnezeu poate să facă o minune, că poate să-l salveze pe soțul meu, dar dânsa mi-a spus că astfel de minuni nu prea se întâmplă și că în experiența dânsa de 40 de ani nu au fost prea multe astfel de minuni, deci să nu îmi fac speranțe.

Eu am repetat că mă voi ruga și cred că Dumnezeu poate face o minune și că aștept această minune, dar o rog și pe dânsa să facă ceea ce știe, însă doamna doctor nu a făcut nimic în plus.

Tot în acea seară ne-au vizitat frați pastori din Viena, Ionel Vlas și Gus-ti Barna, împreună cu alți doi frați profeți Nicu Ani și Iovuta Vasile și s-au rugat cu noi, l-au uns cu untdelemn în Numele Domnului pe soțul meu și ne-au încurajat.

În salon era o temperatură ca și afară, pentru că țineam mereu geamul deschis, deoarece doar așa putea soțul meu să reziste. Țineam geamurile salonului larg deschise, apoi le închideam puțin; chiar și frații care ne-au vizitat au stat îmbrăcați cum au venit de afară și m-au întrebat pe mine cum rezist în așa frig. Le răspundeam că așa stăm de la internare, deschidem mereu geamul pentru că îl ajută mult pe soțul meu.

Am rămas singuri în salon și ne rugam și citeam Psalmul 118 și proclamam „vei trăi și nu vei muri, și vei povesti lucrările Domnului”. Proclamam Cuvântul, întoarsă pe burtă pe pardoseaua salonului, pe o pernă, mă rugam în continuu, oprindu-mă să îl încurajez pe Puiu să reziste că Domnul va face ceva. Îmi spunea mereu că îi este rău, că nu mai poate: „mă lupt, dar nu mai pot, nu mai rezist”. Era o luptă spirituală cum nu am mai simțit vreodată, mă rugam și alungam solul morții, proclamam viață. În mintea mea apăreau de nicăieri gânduri să renunț, să accept că nu se mai poate face nimic, că poate nu am înțeles noi bine planul Domnului, că au avut dreptate medicii când au spus că nu se mai poate face nimic.

Însă frații care ne-au vizitat au avut un cuvânt profetic și mi-au zis că nu trebuie să accept acuzații din trecut, ci să mă încred în Dumnezeu, că El este în control.

O parte din copii noștri, Mirel și Eusebiu cu soția lui Renata, porniseră spre Viena, și au simțit că ceva rău se întâmpla și au călătorit toată noaptea, cu mare stres. Înainte cu trei ore să ajungă, i-am spus soțului meu că vin copii, și asta i-a dat o mare bucurie. Am văzut cum se lupta cu el să reziste să îi vadă. M-am rugat și neîncetat, deși mi-au apărut niște dureri mari de burtă, îmi era rău și mie de la stres, am conștientizat

atunci realitatea cuvintelor „cei doi vor fi unul”, deoarece durerea soțului meu și starea de greață a venit și la mine.

Mă rugam și ziceam așa Domnului: „te rog lungeste-i firul vieții, nu vreau să moară, Tu esti Dumnezeu și faci tot ce vrei, dar te rog dă-i viață. Tu poți să-ți schimbi planul, dacă a greșit, iartă-l, știu că nu e perfect, dar pentru mine este darul Tău, și te rog, nu mi-l lua”.

Nu puteam să mă rog „Doamne, făcă-se voia Ta”, nu puteam. Încercam să îl conving pe Domnul că El poate să îl vindece și că puteam să facem orice reforma în dreptul nostru și al familiei, dar să nu îl ia pe Puiu de lângă noi.

În timp ce mă rugam era o bălăie spirituală atât de intensă, încât nu pot să descriu. Îmi veneau în față imagini cu mine și copii noștri îmbrăcați în negru, auzeam voci care spuneau în gândul meu: sâmbătă va fi înmormantarea, cum vă veți organiza?”. La toate acestea am ales cu toată puterea ce o aveam să spun „NU, în Numele Lui Isus, nu, finalul nu va fi așa, și proclamam VIAȚA.

Ne-am rugat și la telefon cu familia pastorului Ilie Popa din Suceava, apoi ei au continuat să se roage până dimineața acasă.

Biserica „Emanuel” din Târgu Mureș, păstorită de soțul meu, era în perioada celor 21 de zile de post și rugăciune, iar pastorul lor și soțul meu – Matei Baci era principala cauză de mijlocire a credincioșilor care se adunau acolo seară de seară și se rugau stăruitor. Știam că și în seara zilei de 16 ianuarie s-au rugat, iar alături de ei mijloceau frați și surori, colegi, prieteni din toată România, Germania, din Biserica „Poarta Cerului”, din bisericile din Viena și din multe alte orașe.

Mulți s-au rugat alături de noi în toată această perioadă; sute de bisericici și zeci și zeci de mii de oameni. Am primit mii de mesaje; unele le-am citit doar după câteva săptămâni, așa de multe erau, și în acele ore și zile grele am ales să mă rog în loc să răspund la mesaje, dar am simțit cum arma ta sfinților se luptă alături de noi. Cu această ocazie, mulțumesc Domnului pentru toți frații și surorile din România sau diaspora care s-au rugat pentru cauza soțului meu. Nu au fost doar români cei care s-au rugat, ci și frați de alte naționalități.

Pentru acest suport enorm al rugăciunii pe care l-am primit din partea miilor de frați vreau să le mulțumesc în Numele Domnului, și Domnul să răsplătească implicarea fiecăruia; și „dumnezeiasca Lui putere să vă dăruiască tot ceea ce privește viața și evlavie” (2 Petru 1:3).

Am citit în acele zile multe texte din Scriptură care vorbesc de minuni și vindecări și am pus Cuvântul care este viu și lucrător peste viețile noastre. Le-am luat personal, chiar dacă mi-au venit gânduri de acuzare că nu suntem destul de buni ca Dumnezeu să ne asculte, dar am repetat mereu că așteptăm izbăvire din cauza jertfei Domnului Isus, nu datorită meritelor noastre.

Prețuiesc textul din Isaia 53, unde scrie: „El rănila și suferințele noastre le-a luat asupra Lui” și m-am bucurat că am putut să afirm că este valabil și pentru noi.

I-am spus Domnului că dacă toată viața va trebui să am grijă de soțul meu, care posibil să rămână cu sechele după această boală, sunt fericită, pentru că am un soț deosebit, care m-a iubit și a contribuit enorm la fericirea și dezvoltarea mea, cu care am făcut cea mai bună echipă în toate activitățile. El chiar este darul lui Dumnezeu pentru mine și este un tată de neînlocuit pentru copiii mei și bunicul drag al nepoților mei. I-am cerut lui Dumnezeu viață și El mi-a răspuns, s-a îndurat de mine.

S-a făcut dimineață pe 16 ianuarie și au ajuns și băieții noștri- Mirel, Eusebiu- în salon. Puiu s-a luminat la față când i-a văzut și, adunându-și ultimele puteri, le-a spus că eu m-am rugat toată noaptea, că ne-am luptat cu solul morții... Am continuat să ne rugăm cu copiii. Spre dimineață, Puiu a adormit și noi ne-am bucurat văzând că somnul este bun și că astfel își va reface puțin puterile.

Au urmat alte zile grele, dar aceasta a fost una din nopțile pe care nu o voi uita niciodată, o noapte a bălăiei, dar și a biruinței, o noapte în care am văzut că rugăciunea în unitate este ascultată. Am înțeles mai bine atunci care este ordinea priorităților și care sunt lucrurile care contează cu adevărat în viață. Adesea suntem stresați sau nemulțumiți de lucruri care nu contează; dacă nu le avem, chiar nu se întâmplă nimic. Doar capacitatea noastră de adaptare este atât de redusă încât nu vrem decât mai mult

confort și nicidecum mai puțin. În momente și clipe ca cele trăite de mine și descrise mai sus se înțelege că a avea pe cei dragi lângă tine, sănătoși, este un dar foarte mare de la Dumnezeu. Sufletele noastre – soți, soții, părinți, copii – sunt atât de strâns legate încât despărțirea timpurie aduce o suferință de neimaginat. Cei dragi trebuie acceptați necondiționat, așa cum sunt ei, pentru că fără ei viața noastră ar fi extraordinar de grea, de neimaginat de tristă.

Au urmat alte zile de bălăii intense pentru menținerea funcțiilor vitale și pentru stabilirea unui diagnostic. Voi povesti cu altă ocazie despre acestea, dar sper că ați înțeles gravitatea situației și minunea pe care a făcut-o Dumnezeu pentru ca soțul meu să rămână în viață.

În zilele următoare, am primit întăriri; pe lângă băieții noștri, au ajuns la Viena și fiica noastră Natalia cu ginerele Szabi și cu nepotul Mateo. Nu vă pot spune cât de trist a fost nepotul Mateo, de doar 4 anișori, când a văzut suferința bunicului său; a făcut febră din cauza stresului. Dar a venit cu o credință biblică, o credință de copil care este un exemplu pentru noi. Mateo a adus o bomboană să o ofere bunicului ca să o mănânce când se va face bine; deci pentru un copilăș de patru ani era o singură prognoză: vindecarea.

A urmat o mobilizare generală în cadrul familiei extinse. Tatăl meu, Iacob Boantă, în vârstă de 80 de ani, împreună cu ceilalți membri ai familiei Boantă, frații mei Iacob, Sorin și Claudiu, cumnatele Cornelia și Eszter, și nepoții Doru și Mariuca, Luca și Marc, au venit în vizită la spital pentru a se ruga cu noi și a ne aduce încurajare. Mama soțului meu, în vârstă de 84 de ani, Maria Baci, împreună cu frații și surorile lui Puiu – Gelu, Ani, Cristi, Cornel, Persida și Ovidiu, Lidia, Petrică, și Dori – au venit și ei să ne sprijine în lupta pe care o duceam. Prieteni apropiați – Beni Neagu din Sighișoara, Nicu Iulian de la Sălcea, și pastorul Neluțu Aron din Câmpia Turzii, au făcut drumul până la Viena ca să se roage cu noi, să facă ungerea cu untdelemn, să luăm împreună Cina Domnului și să așteptăm minunea vindecării. Cuscrii Liviu și Adriana Rus au fost și ei în Viena în acele zile ca să ne încurajeze și să ne ajute cu ce avem nevoie. Pastorul Nelu Brie din Sibiu, rector al ITP București, și pastorul Florin Mitric ne-au adus mângâiere și încurajare.

Din Viena, a primit un sprijin deosebit din partea familiei Bujdei, Gabi și Ghiță; aceștia veneau mereu în vizită la noi cu gândul de a ne încuraja și de a ajuta în mod practic, la fel și Monica și Vasile Sârb și sora Bontaș Maria.

Acum soțul meu are un diagnostic – limfom cu celule B. Imediat ce a făcut prima ședință de imuno- și chimioterapie, deja starea lui s-a schimbat: nu mai tușea, respira fără mască de oxigen, avea o saturație de 97, tensiunea arterială normală, putea să doarmă, iar după câteva zile a făcut plimbări de până la 3 km distanță împreună cu mine. În ceea ce privește analizele de sânge – hemoleucograma – au ieșit ca la oamenii sănătoși, iar proteina C reactivă a ajuns la 15 față de 220 cât era la internare, iar valorile normale sunt sub 5%. Această evoluție este dovada științifică a minunii care s-a produs.

Această evoluție era imposibilă în ochii oamenilor, dar la Dumnezeu toate lucrurile sunt posibile.

„Domnul va sfârși ce a început pentru mine. Doamne, bunătatea Ta ține în veci!”
(Psalmul 138:8).

Aș vrea să rețineți că vindecările sunt prezente pe fiecare pagină a Bibliei, dar mai ales în Noul Testament. Există o autoritate pe care cei ce cred în Domnul Isus trebuie să o acceseze.

Am vrut să vă comunic că ați contribuit prin post și rugăciune la o mare biruință. Am vrut să știți că noi am înțeles că minunile sunt disponibile și pentru generația noastră. Capitolele 8-12 din Evanghelia după Matei nu sunt istorie; că ISUS se atinge și azi de oameni. Am vrut să știți că de aici înainte eu și soțul meu Matei (Puiu) vom propovădui o EVANGHELIE COMPLETĂ, așa cum a poruncit Domnul Isus. Iată despre ce vorbesc:

„Isus străbătea toată Galileea, învățând pe norod în sinagogi, propovăduind Evanghelia Împărăției și tămăduind orice boală și orice neputință care erau în norod. I s-a dus vestea în toată Siria; și aduceau la El pe toți cei ce sufereau de felurite boli și chinuri: pe cei îndrăciți, pe cei lunatici și pe cei slăbănogi, și El îi vindeca”. (Matei 4:23-25)

Aceasta nu este doar istorie, noi avem același mandat:

„Iată semnele care vor însoți pe cei ce vor crede: în Numele Meu vor scoate draci, vor vorbi în limbi noi, vor lua în mână șerpi, dacă vor bea ceva de moarte, nu-i va vătăma, își vor pune mâinile peste bolnavi, și bolnavii se vor însănătoși.” (Marcu 16:17-18)

Observăm deci că avem toată autoritatea pe baza Cuvântului să ne luptăm în Numele lui Isus cu boli și situații fără soluție, acestea sunt specialitatea Lui. Citiți Evanghelia după Matei și veți vedea acolo în capitolele 8-12 că sunt nenumărate vindecări acolo, oare de ce? Pentru mine, mai ales după ce am trecut prin experiența din ultimele săptămâni, când soțul meu a fost readus efectiv la viață, am înțeles că există o PUTERE DUMNEZEIASCĂ ce PRODUCE VINDECARE și MINUNI, dar ea trebuie accesată. Am discutat și cu soțul meu despre o nouă înțelegere a planului lui Dumnezeu: O EVANGHELIE COMPLETĂ – însoțită de semne și minuni. Noi slujim pe Dumnezeul Minunat, pe Dumnezeul Minunilor!

Îi mulțumim încă o dată Dumnezeului nostru pentru biruința dată până aici și pentru planul Său de vindecare pe care îl va duce la capăt! Dragilor, vă salutăm cu acest verset binecuvântat, luați-l și pentru voi: „Domnul va sfârși ce a început pentru mine. Doamne, bunătatea Ta ține în veci!” (Psalmul 138:8).

Mărturie
Rodica Baci
Biserica “Emanuel” Târgu-Mureș

Când eram în primul an din gimnaziu, am participat la o activitate în cadrul căreia mi se cerea să compun, după un model dat, o strofă de poezie care să poarte titlul „Primăvara”. Chiar dacă nu cunoșteam pe atunci din plin frumusețea vieții cu toate valențelor ei, în mintea mea de copil era indestructibilă asocierea dintre primăvară și iubire, căci una fără alta erau lipsite de esență.

Regăsind recent strofa poeziei din anii copilăriei, am meditat la semnificațiile ascunse ale mesajului ei, și am descoperit că cele mai simple gânduri sunt cele mai profunde - acele adevăruri crezute de mulți, dar înțelese de puțini. Ultimele două versuri ale poeziei mi-au readus în suflet dorința de a trăi o promisiune însoțită de o făgăduință veșnică, aducând cu sine semnificație și zâmbetul celui care știe că trăiește cu folos, lăsând un impact al cărui ecou să alunge orice urmă de tristețe. Căci, în cele din urmă, fiecare tânjește în adâncul sufletului după autenticitatea promisiunilor pierdute, după gândul unei speranțe veșnice, a unei vieți împlinite și al unui zâmbet înfloritor peste care să nu își pună amprenta nici numărul anilor ce gonesc către infinit, nici supărările atât de dese.

O, și cât de fericit este cel care găsește această promisiune și cel care îi poate înțelege puterea!

Dar, dacă această promisiune este împlinită pentru cel care crede în speranța vieții, care aduce cu sine împlinirea făgăduinței, iubirea?!

Dacă însetarea sufletului poate fi potolită doar contemplând simplitatea și semnificația minunilor care ne înconjoară și pe care ne-am obișnuit să le vedem la fiecare pas, încât nu le mai considerăm binecuvântări prin care Dumnezeu ne poate vorbi, întărind legământul de dragoste încheiat cu noi prin repetate dovezi ale prezenței Sale în fiecare detaliu al vieții?! De ce ne-am obișnuit să cerem doar minuni și experiențe supranaturale, și nu suntem dispuși să stăm un ceas în liniște și doar să contemplăm caracterul sfânt al Celui Care S-a revelat pe Sine prin tot ce ne înconjoară?! Îi vedem noi măreția în surâsul sincer al unui copil, în cântecul vrăbioarei, în gingășia viorelelor, în zumzetul vesel al albinelor, în mireasma dulceagă a florilor de tei, în răsăritul blând al soarelui și în chemarea albastrelor zări, în freamătul zorilor, în hora vioaie a stelelor, în răcoarea nopții, în tăcerea dimineții...?! Toate acestea sunt semnele vizibile ale iubirii tandre și suave a Tatălui ceresc, ce ne amintesc de credincioșia și suveranitatea Lui în fiecare clipă.

Iar, dacă Dumnezeu S-ar fi oprit la natură pentru a ne arăta bunătatea Sa, ar fi fost oricum prea mult pentru starea noastră de împietrire. Dar El nu s-a oprit la atât, ci ne-a dat în dar Unicul Fiu, ca prin moartea Lui, noi să avem viață; ca prin rănile Lui, noi să fim vindecați; ca prin suferințele Lui, noi să cunoaștem înfierea; ca prin sângele Lui vărsat pe lemnul crucii, noi să fim sfințiți; ca prin învierea Lui, noi să avem achitată intrarea în Împărăția cerească. Și El ne-a oferit totul din iubire, și vrea să ne transforme tot prin iubire.

Poate avea dreptate poetul Grigore Vieru când afirma: „Dacă nu ar exista iubire, mi-ar fi frică de viață!”, însă noi putem întări că nu avem motiv de teamă când Dumnezeu este cu noi - căci El, care este Dragostea întrupată, este în noi, iar noi în El...

În curând vom sărbători Învierea Domnului, și, nu încape îndoială că, așa cum se întâmplă de la o vreme, restricțiile impuse de situația mondială vor afecta într-un fel sau altul și închinarea cu care eram obișnuiți ani de-a rândul. S-ar putea ca deznădejdea sau plictisul să dea târcoale inimilor noastre, însă oare vom dori să alergăm în prezența Sa binecuvântată chiar și atunci când obiceiurile se anulează sub prioritatea unor legi necesare sau nu?! Vom căuta să vedem manifestarea prezenței și măreției Sale prin tot ce ne înconjoară sau nu vom considera că mai există ceva care să mai poată mișca?! S-a plătit un preț de răscumpărare - un preț atât de scump încât nimeni nu ar putea vreodată să se apropie de costul jertfei din Calvar, indiferent de natura sacrificiilor depuse - dar ne va fi de ajuns?! Ne va fi de ajuns doar Isus...?!

Cristina-Daniela Cioara
București

„Dacă nu ar exista iubire, mi-ar fi frică de viață!”,
însă noi putem întări că nu avem motiv de teamă când Dumne-
zeu este cu noi -
căci El, care este Dragostea întrupată,
este în noi, iar noi în El...”

Avem destul timp

Stiu ce înseamnă să fii ocupată. Sunt mamă a cinci copii, mă ocup de toate treburile casei, lecțiile de școală trec prin mâna mea, supraveghez zilnic copiii la exersatul instrumentelor și sunt soție de slujitor. Mai mult, de ceva vreme ne-am mutat la țară, unde îngrijim de grădină și de câteva animale.

Zilele trec pe nerăsuflăte. Parcă nici nu începe bine o săptămână, că se și apropie de final. Paginile calendarului trebuie întoarse așa repede, că nici nu apuc să mă bucur prea mult de imaginea și versetul aferent lunii respective. Împreună cu acestea, se scurge viața mea. Așa de repede am devenit din copil adolescentă, tânără, m-am căsătorit și acum sunt mamă. Cea mai mare fiică, Elisabeta, are opt ani și mă minunez zi de zi cât de mare este.

Cu cât înaintez în vârstă, sunt tot mai conștientă de această ireversibilitate a trecerii timpului și se naște în mine dorința tot mai mare de a trăi clipele pe care Dumnezeu mi le mai dă cu folos. Mă rog adesea Domnului să îmi dea înțelepciune în a-mi trăi viața, în a prețui clipa, în a răscumpăra vremea. Uneori, tumultul vieții mă prinde în vârtejul ei și sunt momente în care simt că mă ia valul. În astfel de cazuri, iată câteva lucruri care mă ajută să ies din vârtej și să merg din nou pe o cărare a păcii:

1. Stai, oprește-te!

Cât de greu e lucrul acesta pentru o mamă veșnic ocupată! Totuși, cât de necesară e oprirea! Chiar dacă treburile casnice trag de noi, trebuie să punem deoparte timp pentru meditație, rugăciune, citirea Scripturii.

Aceste oaze de liniște, efectuate cât mai calitativ, sunt singurele care, garantat, nu dăunează în niciun fel și ajută la ridicare spirituală și psihică. Atunci când ne apropiem de Domnul cu dorință sinceră de pocăință (multe mizerii mai adunăm în vârtoarea vieții, adesea, inconștient) și când deschidem Cuvântul Lui cu inima gata de a primi Cuvântul, propășim. Mintea e curățată de păcat și inima se umple din nou de bucurie și pace.

2. Amintește-ți să fii mulțumitoare

Suntem atât de predispuse să uităm să ne bucurăm pentru ce primim de la Domnul! Viața nu e tocmai simplă, provocările sunt multe, greutățile nu ne ocolesc. Întâmpinăm dezamăgiri în relațiile cu oamenii, așteptările ne sunt înșelate, observăm că altora le merge mai bine și au realizări pe care tânjim să le avem și noi. Încetul cu încetul, inima ni se poate umple de amărăciune, invidie, cărtire. În loc să fim mame vesele în mijlocul casei noastre, devenim supărăcioase, acre. Nevegherea ne duce de multe ori în starea aceasta. Atunci, trebuie din nou să apelăm la exercițiul mulțumirii și, pas cu pas, lucrurile vor căpăta sens din nou, viața va avea din nou culoare, gust. Umbra de pe fața noastră se va șterge și vom emana veselie și seninătate.

3. Bucură-te de copiii tăi

Cât despre copiii pe care i-am primit de la Domnul, sunt două perspective pe care le putem avea.

Conștient sau nu, putem să îi percepem ca pe obstacole în calea atingerii țărilor noastre (adesea egoiste).

De multe ori, poate nu verbalizăm lucru acesta, dar îl gândim.

În acest fel, copiii pot deveni o sursă de frustrare, o povară, o greutate nemaipomenită a vieții. Nu ar trebui să fie așa. Odată devenite mame, ar trebui să încercăm, să ne dăm silința în a vedea miracolul ce se ascunde în spatele creșterii unui copil și, totodată, potențialul enorm din el. Nu e ușor să fim răbdătoare, nu e ușor să renunțăm, nu e ușor să zâmbim, nu e ușor să îngăduim. Dar, de îndată ce suntem gata să ne minunăm zilnic de comorile primite și să investim cu grijă în ele, transmitem și copiilor noștri iubirea care se află deja în inimile noastre.

Dragi mame, încă mai avem timp.

*Avem timp să punem deoparte câteva minute pentru
părtaşia zilnică cu Dumnezeu nostru,
avem timp să gândim și să verbalizăm
cuvinte de mulțumire, putem încă
să ne bucurăm de copiii noștri.*

Dumnezeu să ne dea înțelepciune la fiecare, mie în primul rând, să înțelegem că, atât timp cât suntem în viață, avem 24 de ore pe zi să facem ceea ce e bine, ceea ce e plăcut Domnului. Dumnezeu să ne ajute, de asemenea, să ne ordonăm bine prioritățile, renunțând la ceea ce nu e folositor pe plan spiritual, dar care, ne umple așa ușor timpul.

Cristina Lungu

"...putem încă
să ne bucurăm de
copiii noștri."

Dacă El vrea
să mă-ntâlnească, o va face...

Fără a avea o inimă critică, Te-ntreb: de ce nu mi-ai lăsat furnicături în mâini pentru a-Ți simți iubirea, crezând c-ai încerca să mă iei de mână? De ce nu m-ai cuprins prin spate cu un fior puternic? De ce nu ai lăsat în părul meu să sufle vântul odată cu toate insecuritățile în spate? De ce sub talpa mea nu ai așternut un covor de zăpadă care-ar ceda ușor la apăsare? De ce fața nu mi-ai mai bucurat-o cu un fulg așa cum făceai odată?

Dar Tu ai socotit de cuviință să mă iubești printr-un izvor care să-mi răcească tot trupul, odată ce m-am apropiat de el. Un izvor care să pătrundă întreaga ființă a mea, amintindu-mi că Tu poți mai mult decât pot eu cere. Tu nu ai vrut să Te-atingi de doar anumite locuri, Tu ai vrut să mă iubești cu totul.

Și, iubiture! (căci în adresări inima mea izbucnește nicicum altfel, în urma celor de care mi-ai făcut parte)...

Dragostea Ta mă face liberă de orice prejudiciu, îmi crește aripi și mă face să zbor deasupra valurilor puternice ale vieții, căci scopul Tău nu a fost niciodată înecul meu, ci experimentarea zborului deasupra apelor mari fără de aripi proprii, ca să apelez la ale Tale.

Dragostea Ta e singura care împlinește orice gol al inimii mele. Orice tângire nespusă sau imposibil de redat în cuvinte. Dragostea Ta e singura care liniștește nevoia de semnificație și apartenență. De iubire necondiționată.

Tu, dacă vrei să mă-ntâlnești, o vei face. Fă-o! Și vino cât mai repede, Doamne!

Paula Cucelar (foto)

”Dragostea Ta mă face liberă de
orice prejudiciu,
îmi crește aripi și mă face să
zbor deasupra valurilor puternice
ale vieții, căci scopul Tău nu a
fost niciodată înecul meu,
ci experimentarea zborului
deasupra apelor mari
fără de aripi proprii,
ca să apelez la ale Tale. ”

Gând
de început de an...

Dragi surori...roabe a celui mai iubit Stăpân Isus Hristos, Am deschis fereastra timpului și pe aripa aerului răcoros de afară au pătruns în inima mea unde de speranță și bucurie. Domnul ne-a mai dăruit un nou an! Un an de îndurare! Cu bucurie în suflet și recunoștință față de cel ce ne-a creat atât de minunat, punând în noi atâtea compartimente de bogății spirituale, pornesc în noul an femeie binecuvântată cu gânduri aranjate frumos la dosarul vieții și cu numele Isus fredonându-mi pe buzele zâmbitoare. Uneori o umbra fugară din neîmplânzita fire caută să-mi întunece seninul, dar tresar sub atingerea blândă a unui verset minunat: "eu sunt cu voi"...Ce dulce încurajare...ce har nemeritat...ce puls îmbătător al credinței. DOMNUL ISUS nu ne va părăsi niciodată.

Un nou început necunoscut de noi ne stă în față...să intrăm cu încredere în el cu avântul unor lucrătoare cu ziua, care strâng cu hărnicie spice din lanul bogatului nostru Stăpân și mai apoi, spre seară fac socoteli sfinte la picioarele celor care ne pot fi mentori ai credinței.

Pășind pragul noului an mai privim odată înapoi la anul care a trecut, ca fecioarele înțelepte privim spre vas, spre ulei și spre candelă...este bine să le păstrăm pe toate în vitrina sufletului nostru credincios. Poate ne mai tulbură unele sunete ce ne mai urmăresc din spargerea anului vechi. Sa nu ne speriem...sa colectam ceea ce ni se pare bun și să luăm

cu noi în anul care începe...poate un ciob pe care scrie iertare...unul îngăduință, unul răbdare...și altul suferință...unul vindecare și altul smerenie...Culegeți cu încredere căci anul nou este mare...cu timpul vom forma din cioburile vechi o cupă nouă și vom putea pune în ea tot dulcele sau poate și picurii de amar al noului an.

Mult har și binecuvântare dragi fii- ce, surori, mămici, bunicuțe, soacre sau cuscre...cum sa vă numesc...purtătoare de vesti bune...femei!

Curajul de a fi femeie

Las mâinile să-mi cadă peste spice
Chiar de sunt frânte, ele dau viață.
Le strâng la piept cu multă bucurie
Și le numesc cu nume sfânt... speranță.

Eu nu sunt far strălucitor în noapte,
Sunt doar o simplă luminiță
Ce arde cu dureri în suflet și cu șoapte
Care lovesc în mica ei ființă...

Aici sunt eu... iar dincolo e mama
Mai sus pe plai e sora mea mai mare
Și în ogorul Marelui Stăpân
Se văd femei în vie lucrătoare!

Pușinul nostru strâns cu hărnicie
Se-adună în mănunchi pe urme
Și ne-ntâlnim sub streșina de vreme
Femei aducătoare de vești bune.

Cu mâinile bătătorite de speranță,
Cu razele luminilor în plete
Vom țese pânză albă de viață
Oștirea Domnului... femei și fete.

Adelina Săliștean

Școala Debora - Comănești, 26-27 ianuarie 2024

Impresiile cursantelor "Școala Debora" - Modulul 1

Am ajuns pe Valea Troțușului, acolo unde un grup de femei din mai multe biserici și-au dorit să aprofundeze Cuvântul Domnului la Școala Debora. A fost un timp binecuvântat de studiere a Cuvântului lui Dumnezeu și a unor cărți din care am învățat despre Numele și atributele lui Dumnezeu și cum să vindecăm sentimentele noastre prin cunoașterea Lui. Personal, am fost impresionată de unitatea lor, de dorința lor de a studia, la diferite vârste și venind din mai multe confesiuni... Apoi de cât de frumos s-au organizat și de căldura cu care ne-au primit. Prezența Domnului am simțit-o pe toată perioada cursurilor, iar momentele de închinare și părășie ne-au dat acea siguranță că Domnul este cu noi și ne călăuzește pas cu pas. Fiți binecuvântate, femei aducătoare de vești bune!

Dana Lăzăr, Deva

Mulțumim Domnului, care a făcut posibilă această întâlnire de la Comănești cu surori din 7 localități: Comănești, Onești, Moinești, Târgu Ocna, Buzău, Dofteana, Bistrița. Valea Troțușului a fost la înălțime! Am fost impresionată de unitatea și cooperarea dintre surorile participante – adevărate mădule sănatoase în trupul lui Hristos. Unul din obiectivele acestui modul a fost implementarea studiului biblic inductiv pentru înțelegerea și interpretarea Scripturii. Au fost două zile pline, dar bucuria slujirii și a părășiei nu ne-au lăsat să simțim ostenirea. Am apreciat dorința surorilor de a cunoaște, interesul pentru lecțiile predate și implicarea lor activă la seminarii. S-a realizat acea unitate în legătură cu dragostea pe care numai Duhul Sfânt o poate face.

Ne-am unit în cântare, rugăciune și studiu biblic și cu ajutorul Domnului am reușit să transmitem toată învățătura prevăzută în modulul 1. Mulțumim Domnului pentru călăuzire și surorilor pentru ospitalitate. Slăvit să fie Domnul, care ne ajută ca tot ce începem să ducem la bun sfârșit!

Lidia Aldea, Târgu Mureș

Mă numesc Viorica Ionac din Zalău, Biserica Noua Speranță. Cu ajutorul Domnului am fost la Comănești, Biserica Betel, unde am făcut studiu biblic inductiv și studiu biblic pe grupe. Mulțumesc Domnului pentru primirea călduroasă din partea organizatoarelor, a participantelelor la curs, a bisericii; am rămas plăcut impresionată de comunicarea și relația strânsă dintre participante, care erau din mai multe biserici, dar erau una în Domnul.

Am fost plăcut surprinsă că erau dornice și foarte interesate să învețe din Cuvântul Domnului. Iar eu, Viorica Ionac, am învățat din nou lucruri minunate și anume: atunci când Dumnezeu te trimite, du-te cu puterea pe care o ai. Dumnezeu încă odată mi-a demonstrat ce înseamnă ASCULTAREA. Până aici Dumnezeu ne-a ajutat. Binecuvântat să fie Domnul care ne unește prin dragostea Lui.

Viorica Ionac, Zalău

Fiți binecuvântate! La Școala Debora am înțeles că Debora a fost o luptătoare și îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru ea și pentru lucrurile minunate pe care le-am auzit. Mulțumesc tuturor surorilor pentru toate eforturile depuse și pentru aceste două zile cu mult har pentru mine. Domnul Isus să vă răsplătească osteneala. Multă pace de la Domnul Isus. Vă mulțumesc!

Daniela Bratu, Dofteana

Sunt Lidia Musteață, soție, mamă a 6 copii, bunică a 8 nepoți și de astăzi (26.01.2024) elevă la Școala Debora. Pentru mine această școală înseamnă în primul rând un răspuns la rugăciune, o nouă provocare, o ocazie de a învăța, a cunoaște și a aprofunda învățăturile Bibliei. Mulțumesc Domnului pentru această școală, pentru profesoarele noastre, pentru surorile colegi.

Auziți! A sosit ora,
Începe Școala Debora.
Domnul m-a conștientizat
Că am mult de învățat.
Suntem o echipă mare,
Și vreau să fiu silitoare,
Și pentru că vă iubesc
O să mă și implic: **Lidia Musteață, Comănești.**

Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu și dumneavoastră pentru această oportunitate de a studia Scriptura într-un mod atât de înțelept și deosebit de eficient. S-au deschis în mintea mea ca niște ferestre de lumină prin care înțeleg mult mai profund măreția lui Dumnezeu, puterea devastatoare a păcatului, dar și restaurarea adusă prin recunoașterea vinovăției. A fost un prilej prețios de îmbogățire spirituală prin partasia avută cu persoane noi, de zidire și consolidare a adevărului divin.

Pascu Tabita, Onești

Slavă Domnului pentru această lucrare minunată. M-am îmbogățit cu foarte multe cunoștințe minunate, utile în viața de zi cu zi, dar m-am întărit și spiritual. Termin acest modul cu învățături noi, cu sfaturi și idei pe care le voi transmite mai departe. Sunt nerăbdătoare să începem în orașul nostru o asemenea lucrare, să aducem femei la Domnul, să se îndrăgostească de Cuvântul lui Dumnezeu. Mulțumim Domnului pentru surorile care s-au pregătit să ne învețe și să ne răspundă la întrebările noastre. Domnul să le binecuvânteze și să le răsplătească pentru toate.

Clopotaru Denisa, Buzău

Fiți binecuvântate! Îl binecuvântează pe Domnul Isus pentru această lucrare minunată! Am învățat lucruri noi la această școală, pe care le voi pune în practică și care m-au întărit prin Duhul Sfânt. Vă mulțumesc în Numele Domnului pentru aceste două zile petrecute împreună cu surorile și cu dumneavoastră. Ne-am simțit minunate și am simțit prezența Domnului în mijlocul nostru. Domnul Isus să vă binecuvânteze și să vă răsplătească toată osteneala și mă rog ca El să vă dea putere în continuare. Har și pace de la Domnul Isus!

Gavrița Geanina, Dofteana

Experiențe de la Școala Debora

Un cuvânt spune Domnul și femeile aducătoare de vești bune sunt o mare oștire. (Psalmul 68:11)

Când simți că Dumnezeu a pus în inima ta anumite dorințe, este important să te rogi și să ceri aceste lucruri, pentru că este scris: „Căci Dumnezeu este acela care lucrează în voi și vă dă după plăcerea Lui și voința și împlinirea.” (Filipeni 2:13). Așa mi s-a întâmplat și mie.

Dumnezeu a pus în inima mea dorința de a participa la cursurile școlii Debora. M-am rugat: „Doamne, cred că Tu ai pus în inima mea această dorință, așa că Te rog să o împlinești.”

Dumnezeu, în bunătatea Lui, mi-a împlinit această dorință, însă Diavolul nu s-a bucurat de acest lucru și și-a făcut și el un plan.

Bucuroasă și nerăbdătoare, așteptam ziua de 9 noiembrie 2023 când, împreună cu încă două surori, să plecăm spre tabăra de la Șăulia unde să începem cursurile.

A sosit și ziua mult așteptată, ne încredințasem în mâna lui Dumnezeu și am plecat la drum. Este scris: „Mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit.” (Iacov 5:16b).

Experiențele mele cu Dumnezeu la școala Debora au început încă de pe drum, atunci când Diavolul a vrut să ne nimicească, dar Dumnezeu, care este mai presus de toate lucrurile, a preluat controlul. Eram pe autostradă, la volan, cu o viteză de 130km/h când, fără nicio explicație, mașina s-a dezechilibrat și treceam de pe o bandă pe alta fără să pot avea vreun control, dar Dumnezeu a fost Cel care a preluat controlul și după vreo cinci mișcări de acest fel, m-am redresat și am condus în continuare fără nicio teamă, nu am pățit nimic, nici măcar o zgârie-tură pe mașină. Am mulțumit lui Dumnezeu pentru protecția Lui și pacea Lui care a umplut ființa mea, căci este scris: „Și pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile și gândurile în Hristos Isus.” (Filipeni 4:7).

Cu ajutorul lui Dumnezeu am ajuns cu bine la

Șăulia, unde am avut parte de un timp binecuvântat în prezența lui Dumnezeu.

Printre primele cursuri am învățat despre frică și efectele ei asupra noastră și am înțeles din nou că Dumnezeu mi-a păzit inima și gândul de frică și mi-a dat pacea Sa, fără de care pu-team pierde controlul mașinii și se putea întâmpla o tragedie.

Pe lângă faptul că am studiat Cuvântul lui Dumnezeu, am fost încurajată și întărită în credință prin fiecare mărturie a femeilor din cadrul acestei școli. Am fost provocată să stabilesc un obiectiv, să lucrăm pentru lărgirea Împărăției lui Dumnezeu.

Pentru mine, cursurile și părtășia de la școala Debora sunt o binecuvântare și un răsfăț pentru sufletul meu!

Dacă te-am făcut curioasă așa cum și pe mine m-au făcut curioasă alte „Debore”, și dacă Dumnezeu îți pune dorință în inimă, roagă-Te și alătură-te și tu „Deborelor”!

Binecuvântarea Domnului să fie peste voi!

Teodora Siminic Rus (foto)
Biserica „Pe Stâncă”, Șoimoș
Lipova (Arad)

Recunoscătoare

pentru bunătatea Domnului

Privind în jurul meu, observ atâta bunătate din partea Tatălui ceresc, încât n-am cuvinte îndeajuns să pot spune cât sunt de recunoscătoare pentru tot, mai ales pentru bunătatea Sa față de mine, față de noi. Se cuvine să-l mulțumesc și acum la început de an pentru marea Sa bunătate, îndurare și credincioșie! În Psalmul 92:1 și 2 găsim scris: „Frumos este să laudăm pe Domnul și să mărim Numele Tău, Preaînalte, să vestim dimineața bunătatea Ta și noaptea credincioșia Ta!” Doresc și în acest an ca Domnul să ne ajute să avem inimi pline de recunoștință în orice zi, în bucurii sau în necaz, în succese sau înfrângeri, în bogății sau lipsuri, în orice vreme. În continuare voi împărtăși cu voi câteva versuri pe care le-am așternut meditând la harul Său minunat!

*E-atâta bunătate-n Tine,
Stăpâne-atât de scump și bun,
Cât cu-al meu glas n-aș putea spune
Și-n veci eu n-am să pot să spun.*

*Căci îndurarea Ta e mare
Și zilnic Tu ne ocrotești,
Ne urci pe culmile mărețe,
Ne spui ce mult Tu ne iubești.*

*Să-Ți mulțumesc aș vrea, Părinte
De harul dragostei de sus
Ce ni l-ai revărsat în taină
De-atâtea ori prin Duhul Sfânt.*

*O, Domnul meu, a Ta iubire
Nici când ea nu ne-a părăsit;
Plin de-ndurare, bunătate
Ai fost în viață, zi de zi...*

*Te laudă pământul, cerul,
Natura, tot ce Ai creat
Și noi din inimă, o, Tată
Te laudăm: fii onorat!*

*Mă-nchin acum cu reverență
În fața tronului ceresc,
Căci bun și plin de îndurare
Ai fost, ești și vei fi în veci!*

Dragi femei, vă doresc o primăvară însoțită în sufletele voastre!

Cu prețuire,
Daniela Belean (foto)
(Biserica Bethel, Târgu-Mureș)

Caută *fața Mea*

Am luptele mele. Sunt chemată să lucrez cu oameni. Mai ales cu oameni care nu îl cunosc pe Domnul. Cu oameni care refuză politicos să se lase iubiți. Mă lupt cu ce îmi izbește ochiul. Dar pentru că sunt Fiică de Rege, nu mă las biruită pentru că „mai tare este cel ce e în mine decât cel ce este în lume.”

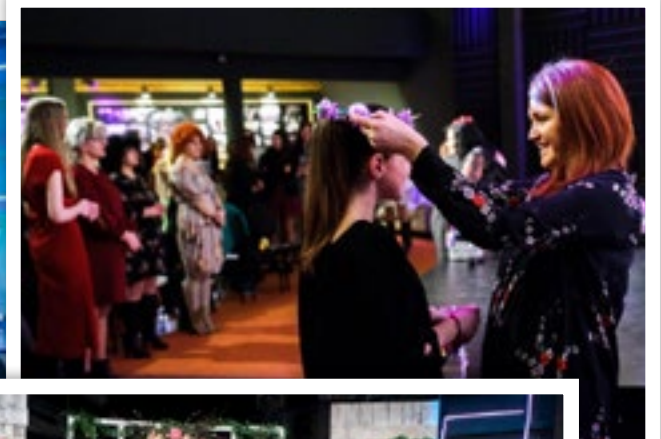
Eram disperată. Nu știam ce arme să folosesc. M-am rugat. Am simțit așa cum Dumnezeu i-a spus lui David: „caută fața Mea, și fața Ta o caut Doamne.”

Mi-am facut un jurnal. Seară de seară meditez la ziua care e pe trecute și la persoanele cu care m-am întâlnit. Și îl caut pe El în ele. Îi văd fața. Îl văd în durerea lor, îl văd slujind, îl văd zâmbind, îl văd în dărnicie, îl văd în bucuria copiilor, îl văd în tăcere, îl văd în putere, îl văd cum ne cere să-L gustăm... îl văd și în mine, îl văd cum ne vrea cu gelozie pentru El.

Am căutat fața Lui. Și fața Lui o voi căuta mereu.

Astfel văzând, iubești mai ușor, suporti mai ușor, ierti mai ușor.

Loredana Marin

Nu-i așa că și tu gândești la fel?

Noi, femeile, trăim cu gândul că fiecare dar, abilitate, talent, experiență și fărâma de energie trebuie puse în slujba cuiva: a familiei, a prietenilor, a șefului sau a bisericii.

Găsim noi un loc în care să punem TOTUL. Să nu rămână nimic nefolosit. Să nu rămână nimic din ce am putea face... nefăcut. Este modul nostru de a ne „aduna comorile” în cer.

E modul femeilor de a-și arăta recunoștința față de Salvator, față de Cel ce ne-a iubit mai întâi. Ne spargem vasul cu mir în multe bucăți, ca să curgă din el mireasma plăcută, pusă de Duhul lui Dumnezeu.

Conferința „Strălucește” s-a născut din aceeași dorință de a oferi tot ceea ce am primit la rândul nostru. Este un eveniment special, dedicat tuturor femeilor – domnișoarelor și doamnelor începând cu vârsta de 12 ani, până la orice vârstă. Este un timp dedicat pentru umplere, pentru vindecare, pentru viziune și direcție, pentru împuternicire și de ce nu, pentru relaxare.

Vom petrece câteva ore pline de har împreună, ne vom ruga unele pentru altele și vom primi ceea ce a pregătit Tatăl mai bun, pentru fiecare dintre noi.

Prima ediție a evenimentului „Strălucește” a avut loc în anul 2011 și a avut ca temă: Model de Femeie sau Femeia-model.

Modelul nostru de femeie este cel din Proverbe 31 și ne dorim ca întreaga noastră viață să fie un cântec de laudă pentru Dumnezeu.

**Anul acesta, „Strălucește” a ajuns la ediția a 15-a și are ca temă:
„O frumoasă Coroană.”**

Fiecare din noi purtăm o coroană de prințesă, fiind moștenitoare ale Tatălui. Vom învăța împreună să ne purtăm coroana cu și mai multă grație, cu smerenie și recunoștință și dacă îți dorești să fii revigorantă sau cunoști o fiică, o mamă, o soție, o bunică ce are nevoie de asta, vă așteptăm pe fiecare cu mare drag, în 16 martie 2024, începând cu ora 14:00.

**Conferința „Strălucește” va avea loc în Campusul Central din
Târgu-Mureș, Biserica „Noua Generație”, Str. Mihai Eminescu nr. 24.
Înscrierile sunt încă disponibile pe bcng.ro/straluceste.**

Vă salut cu versetul: „Eu vin când. Ține ceea ce ai, pentru ca nimeni să nu-ți ia coroana!”
(Apocalipsa 3:11 NTR).

**Atena Bloj
Biserica Creștină „Noua Generație”,
Târgu-Mureș**

Fii activă *în credință!*

"...inima Lui era pentru oameni și mai ales pentru oamenii respinși de societatea din perioada aceea.

Am avut privilegiul să mă nasc într-o familie credincioasă, o familie în care din fragedă copilărie am învățat de dragostea lui Dumnezeu și de planul Lui măreț de mântuire. Deși am mers la biserică de mică și am auzit de jertfa lui Isus, cred că nu am realizat cât de binecuvântată sunt, decât mult mai târziu când am experimentat răscumpărarea Lui în viața mea.

Această experiență de răscumpărare, s-a petrecut la vârsta adolescenței când anturajul și dorința de acceptare devin importante în viața fiecărui tânăr sau tânără. Deciziile greșite pe care le-am luat atunci, au avut consecințe dureroase în viața mea. Simțeam în perioada aceea că L-am supărat prea tare pe Dumnezeu pentru a mai beneficia de iertarea și dragostea Lui. Însă Dumnezeu mi-a dovedit că își ține promisiunile. În Ieremia 29:12-13 scrie: „Mă veți chema și veți veni să vă rugați Mie, iar Eu vă voi asculta. Mă veți căuta și Mă veți găsi, dacă Mă veți căuta din toată inima.” Eram într-o căutare, și doream să Îl slujesc pe Domnul, să simt iubirea Lui.

Îi mulțumesc Domnului pentru ziua când am fost întrebată dacă doresc să fiu voluntară la Fundația LOC în taberele pentru copiii orfani din județul Mureș. A fost ziua în care traiectoria vieții mele s-a schimbat. Am acceptat cu emoție, deoarece până în momentul acela în viața mea nu lucrasem cu copii care trecuseră prin atâta suferință. A fost o vară extraordinară, în care Dumnezeu m-a restaurat și mi-a arătat cât de binecuvântată sunt să am o familie care mi-a stat alături, chiar și în momentele când am greșit. Voluntariatul la

Fundația LOC, a fost pentru mine împlinirea promisiunii lui Dumnezeu, iar când L-am căutat, El S-a lăsat găsit așa de frumos, mi-a oferit un loc în care am văzut vieți schimbate,

un anturaj de prieteni care doreau de asemenea să-L slujească pe El, fiind o influență pozitivă în viața mea.

Mergeam cu atâta bucurie la fiecare activitate, deoarece puteam să ofer dragostea Domnului copiilor care erau însetați după o îmbrățișare, un zâmbet, o vorbă bună. Aveau atât de multă nevoie de oameni în viața lor care să le spună că au valoare, sunt prețioși și au un Tată care îi iubește și nu îi va părăsi niciodată. Am continuat voluntariatul pe toată perioada liceului și pot să spun că Dumnezeu a revărsat binecuvântări peste binecuvântări prin fiecare întâlnire divină de care mi-a făcut parte. Mi-a arătat că dorește ca noi, copiii Lui să fim activi și să sprijinim pe cei în nevoie. În Iacov 1:27 scrie: „Religia curată și neîntinată înaintea lui Dumnezeu Tatăl este aceasta: să-i vizitezi pe orfani și pe văduve în necazul lor și să te păstrezi pe tine însuși neîntinată de lume.” Ajunsă în clasa a XII-a, când trebuia să mă hotărâsc ce facultate să aleg mai departe, Dumnezeu lucra la inima mea, punându-mi pe inima dorința de a rămâne în lucrarea Sa. În urma rugăciunilor am ales să studiez Psihologia pentru a învăța mai mult despre traumă și care este impactul acesteia în viețile copiilor din situații de risc. Am continuat să lucrez la Fundația LOC, și pot să spun că mă număr printre oamenii aceia binecuvântați să am un job unde lucrez cu plăcere și pasiune.

Uitându-mă la generația de tineri și adolescenți care se află la vârsta la care eram eu când L-am descoperit pe Dumnezeu și cât de minunat este să Îl slujești pe El, i-aș îndemna să-și investească timpul și energia în voluntariat la o organizație care Îl vestește pe Isus și dragostea Lui. Nu există împlinire mai mare decât să îndeplinim scopul pe care îl are Domnul pentru viața noastră.

Lumea în care trăim este tot mai inundată de activități și evenimente atrăgătoare, care de multe ori ne concentrează atenția pe sine și pe butada „cum să mă simt eu bine”. Dar oare aceasta este chemarea care ne-o face nouă Hristos?

Dacă privim la modelul Domnului Isus, putem vedea limpede că inima lui era pentru oameni și mai ales pentru oamenii respinși de societatea din perioada aceea.

Dacă, citind aceste rânduri, te întrebi „oare eu cum pot ajuta sau cum mă pot implica?”, există câteva lucruri care le poți face. În primul rând poți să te rogi ca Dumnezeu să-ți îndrepte pașii spre locul în care poți sluji.

Apoi poți să devii voluntar într-o lucrare locală din orașul tău. Dacă nu dispui de timp pentru a face voluntariat, poți dona produse sau poți face o donație financiară. Cel mai important să nu uiți că dacă Îl cauți pe Dumnezeu din toată inima, El se lasă găsit!

Fii activ nu pasiv!

Eunice Tinca, psiholog Fundația LOC Biserica Baptistă „Harul”, Târgu-Mureș

”pe adolescenții tineri i-aș îndemna să-și investească timpul și energia în voluntariat la o organizație care Îl vestește pe Isus și dragostea Lui.”

Când Dumnezeu îți schimbă gândirea, privirea și traiectoria vieții tale!

Când Dumnezeu îți schimbă gândirea, privirea și traiectoria vieții tale, nu poți decât să mărturisești lucrările Lui minunate.

În urmă cu un an și două luni am născut pe cea de-a doua binecuvântare de la Domnul, pe micuțul Așer, care a venit mai repede cu 18 zile de la data aproximată de medici.

A venit ziua cea mare și am născut un băiețel „perfect sănătos” (așa știam eu), totul a decurs bine, totul era perfect din punctul meu de vedere, dar ceea ce nu știam eu era faptul că băiețelul meu avea întârzieri în a se

adapta, nu respirase și nu reacționase din prima așa cum erau standardele, ci i-a luat prea „mult timp” decât socotiseră medicii, avea nevoie urgentă de oxigen și l-au dus la TERAPIE INTENSIVĂ, eu nu știam nici un detaliu.

Știam că totul va fi bine, fiind cadru medical știam că toată lumea mă cunoaște, știam că în urmă cu două luni sfârșisem munca în cadrul spitalului de maternitate, știam că toți mă vor ajuta cum mi-au spus, dar eu nu știam că Dumnezeu îmi va da o lecție pe care să nu o pot uita în viața mea.

“Cea mai puternică lecție pe care am primit-o de la Domnul a fost să nu mă mai încred niciodată în nimeni, să nu mă mai încred în „numele meu” să mă încred doar în El, să-L pun mereu pe primul loc.”

În scurt timp mi-au adus băiețelul, totul a fost bine și frumos, până când a început să vomite necontrolat și continuu, apoi la scurt timp a urmat tot chinul pentru mine.

Toți medicii, asistentele, moașele, îmi vorbeau urât, îmi spuneau că nu știu ce să-i facă copilului, că nu știu dacă va răspunde la tratament, că nu știu ce tratament să îi dea, iar diagnosticul pus de ei a fost „infecție în sânge” pe care nu știau cum să o controleze sau ce să examineze.

Mergeam la fiecare program să-l văd, fiind la TERAPIE INTENSIVĂ nu aveam voie să-l ating, mă puteam uita la el, dar plângând în hohote abia dacă-l puteam vedea clar, nu puteam să rostesc nimic, doar rugăciuni în gând, vedeam lângă mine pe mamicile care vorbeau cu copiii lor și nu aveau vreo afecțiune că este acolo, eu nu puteam să mă opresc din plâns, nu știam ce pot să fac să-mi ajut copilul, îmi spusese medicul că nu reține nimic din mâncare, vomită foarte mult, era o „legumă”... Uitându-mă la el, mi-am amintit de câte ori m-a vindecat Domnul la rugăciunile soțului meu, i-am spus că dacă el își va pune mâna peste Așer și se va ruga eu știu că Domnul se va atinge de el.

Următoarea zi a venit soțul meu la spital, iar când a fost ora de vizită la bebeluși am mers împreună, însoțiți de o asistentă care a stat în permanență cu noi, i-am spus că dorim să ne rugăm pentru băiețel, ne-a spus că puteam, dar „scurt, nu așa lung ca și la noi”, vă mărturisesc că nu știam dacă Domnul ne va asculta așa „scurt” într-un minut cum eram nevoiți să o facem.

Soțul meu a pus mâna pe incubator și a început să se roage, când a terminat a spus AMIN, iar băiețelul la clipita ochiului a început să se miște, să deschidă ochii și să zâmbească, iar din clipa aceea a reținut toată mâncarea, a răspuns pozitiv tratamentului și după două zile am plecat acasă.

Cea mai puternică lecție pe care am primit-o de la Domnul a fost să nu mă mai încred niciodată în nimeni, să nu mă mai încred în „numele meu” să mă încred doar în El, să-L pun mereu pe primul loc.

Poate că de multe ori crezi că poți face x sau y lucru de una singură, vreau să îți spun că, dacă nu-L pui pe Dumnezeu înaintea, dacă nu-L întrebi pe El, tot ceea ce ai încercat să construiești singură se va dărâma.

Pune-L pe Domnul în toate pe primul loc și vei rămâne uimită de măreția Lui.

El îți știe durerea, povara și fiecare gând și vorbă, chiar și atunci când doar plângi și nu rostești cuvinte.

El este chiar lângă tine, doar trebuie să deschizi ochii să-L poți vedea!

Uneori Dumnezeu Vrea Să Vadă Puțină Credință Din Partea Ta Ca El Să Poată Face Lucruri Mari În Viața Ta! Începe-te în El!

**Cu dragoste,
Madiana Stoia (foto)**

Cântec de mulțumire!

Domnul este tăria mea și temeiul cântărilor mele de laudă: El m-a scăpat. El este Dumnezeuul meu: pe El Îl voi lăuda; El este Dumnezeuul tatălui meu: pe El Îl voi preamări. (Exod 15:2)

Când Domnul Isus ne dă izbândă și primim răspuns la rugăciuni, Îi cântăm laude?...

A cânta nu înseamnă neapărat a intona o melodie, ci a mărturisi prin vorbe lucrarea Lui, mărindu-L înaintea lumii. Așa au făcut evreii în vechime, au cântat de bucurie că au trecut ca prin miracol Marea Roșie, rostind laude la adresa Celui care i-a scăpat de moarte.

Citim în textul de referință că, în cântecul lor, au povestit izbăvirea de sub puterea lui Faraon. Vorbele noastre să mărturisească felul minunat în care Domnul Isus ne-a ajutat să trecem cu bine prin situațiile pentru care ne-am rugat. Mulțumirea este medicamentul ce lucrează și revigorează credința, biruind invazia de gânduri rele care vin.

Ne lăudăm cu ajutorul divin? Dacă vom tăcea și nu vom „cânta” felul cum Domnul Isus ne-a ajutat, fiindu-ne rușine să povestim altora despre puterea Sa, cum vor auzi cei prinși în cursa Diavolului? Și ce dacă nu avem voce sau dispoziția de a cânta...

Să povestim prin cuvinte pline de farmec, cu sunete plăcute la auz, înseamnă a cânta un „cântec de laudă”, mulțumirea inimii atragând atenția celor ce ne aud, înălțând sufletul omului spre Domnul Isus. De aceea, atunci când vorbim despre tot ce a făcut Dumnezeu în viața noastră, să spunem ca și cum am cânta un cântec, nicidecum strigând, urlând, plângând, jelindu-ne și tânguindu-ne, ca și cum Dumnezeu a murit.

Fie ca cine aude cântecul să simtă o atracție spre Domnul.

Astfel de laude dorește cerul, adăugând în corul de Sus pe toți cei care împlinesc Cuvântul Sfânt. Fie să aparținem corului ceresc, mulțumindu-i totdeauna Domnului Isus pentru toate lucrurile. Pot veni și vremuri când inima nu cântă, fiind prea plină de trudă, dar și atunci Domnul Isus vrea jertfe de laudă, dorind ca și în greul vieții să-I mulțumim. Poate azi suntem triste, dezamăgite, gândul rău îndemnându-ne să cântăm, nu să mulțumim...

Chiar dacă lucrurile nu sunt după cum dorim, să-I mulțumim Lui și când nu înțelegem. Mai important e ca Domnul să ne știe calea, decât să-I înțelegem noi modul de a lucra. Și orice ar fi să fie, să cântăm de mulțumire, știind că Domnul Isus ne va ajuta!

Amin!

Cristina Nicolae

Oglinda

Cu fiecare zi ce trece,
Ne apropiem încet de cer,
O viață avem și toți o știm,
Și în oglindă să privim.

Să ne privim și să vorbim,
Să stăm în ea să ne-oglinдим.
Să-L recunoaștem pe Olar,
Să-I mulțumim, că avem har.

De tot ce-a pus în noi mai bun,
De untdelemn și de parfum,
De Duhul Sfânt, Cel Minunat,
De mâna care ne-a creat.

Cu atâta drag și pasiune
A pus în noi Duhul Cel Sfânt
Și ne-a promis că o să fie
Cu noi aici și-n veșnicie.

Ce dulci sunt ale Lui cuvinte,
O, Doamne, când ne amintim
De dorul Tău, Isuse Sfinte,
Te așteptăm ca să revii.

Fecioare înțelepte vrem să fim,
Ajută-ne să n-ațipim.
Să avem uleiuri în candelă
Și ca pomii să rodăm.

Sorina Pasc

Iubește!

„Iubește!”, e porunca cea mai sfântă.
„Iubește!” Așa precum Isus pe tine te-a iubit,
Căci din Hristos vine puterea dragostei divine,
Doar El îți dă puterea și harul să iubești la infinit.

„Iubește!” Și când ești iubit de semeni,
Căci ai poruncă să iubești mereu,
Dar și atunci când, poate, ești „împröscat cu pietre”,
Tu rabdă, din iubire pentru Dumnezeu!

„Iubește!” și pe cel de lângă tine,
Dar și pe cel ce-l vezi mai rar în viața ta.
Ai milă și poartă-te cum se cuvine
Unui creștin ce poartă-n piept iubirea Sa.

„Iubește!” și pe cel ce n-are același crez cu tine
Și prețuiește-l și iubește-l cu iubirea lui Hristos,
C-așa ne-a învățat Isus când a trăit în lume
Să fim smeriți și plini de milă față de-aproapele nost’.

„Iubește!” Nu o dată, ci neîncetat să dăruiești iubire,
„Iubește!”, fără să te uiți la fața omului.
Nu te gândești: „Nu merită acesta milă”,
Gândește-te: tu ai meritat iubirea Lui?

Tu știi prea bine că Hristos muri pe cruce
Pentru toți oamenii, ce-s păcătoși,
Și același preț plăti Isus și pentru tine.
De aceea, tu iubește! Fii milos!

Așa să ne ajute Tatăl nostru cel din ceruri,
Ce-n inimă credința în Hristos ne-a pus,
Și a turnat în inimile noastre
Dragostea jertfitoare: dragostea lui Isus.
Amin.

Elena Balas

”Strâng Cuvântul
Tău în inima mea,
ca să nu păcătuiesc
împotriva Ta!”

(Psalmul 119:11)

Un nou „TU”

Ne plac atât de mult începuturile. Când putem lăsa trecutul în urmă și să privim spre viitor cu speranță. La fel cum ne place începutul de an. Acel moment când ne propunem lucruri pe care anul trecut le-am evitat sau le-am început dar au eșuat pe drum.

Mă gândesc că la fel suntem și în relația cu Dumnezeu.

Ne plac șansele. Când ni se dă șansa de a fi mai buni, mai evlavioși, mai credincioși. Ne place iertarea lui Dumnezeu, îndurarea Lui față de noi. Faptul că ne dă din nou și din nou un nou început. Ne dă șansa la izbăvire. O prindem cu ambele mâini și o ținem strâns. Dar pentru cât timp? Ce se întâmplă după acest început de drum? O prețuim, avem grijă la tot ce ne-ar putea îndepărta de Dumnezeu, ne păzim zilnic credința și suntem atenți la faptele noastre? Sau lăsăm valul să ne ducă din nou la mal, să ne lovească, cerând încă o șansă?

Este un ciclu vicios, prin care te lași atins de păcatele aceste lumi, ajungând apoi, din nou în fața Lui? Devine un stil de viață? O obișnuință? Te consumi, te frământă și nu îți mai cunoști poziția și locul?

Cere Domnului protecție și călăuzire. Să nu treacă o zi fără ca Biblia să-ți vorbească. Prinde-te de El. Ține-te bine, nu lăsa ușa întredeschisă pentru că Cel rău va profita de ea. Pune-L pe Dumnezeu în fața ușii, și vei vedea că de El nimeni nu va putea trece. Nimeni nu va avea curajul să-i treacă pragul.

Lasă-L pe Dumnezeu să preia cursul vieții tale. Vei întâlni cele mai mari minuni și binecuvântări pe această cale. Doar ține-L de mână și nu-i da drumul.

„Strâng Cuvântul Tău în inima mea, ca să nu păcătuiesc împotriva Ta!” (Psalmul 119:11)

Lorena Dan (foto)

În zilele acestea grele

În zilele acestea grele, când întunericul bântuie peste tot în lume, este aproape imposibil să nu fim cuprinși de tristețe.

Apostolul Pavel îi spunea lui Timotei că în zilele din urmă vor fi vremuri grele (2 Timotei 3:1), iar acele vremuri le trăim și noi astăzi, conform versetelor următoare 2, 3 și 4, care descriu starea omenirii.

Dumnezeu ne-a creat să ne bucurăm de viață, după cum și scrie în Psalmul 100:1: „Strigați de bucurie, toți locuitorii pământului!” Bucuria este un sentiment al fericirii, însă adesea este umbrită de multele probleme și necazuri prin care trecem, transformându-se în tristețe. Dar există o șansă să scăpăm de toate aceste necazuri și tristeți, și să redevenim veseli și fericiți, iar această șansă o găsim în Cuvântul Domnului, așa cum este scris în Isaia 35:10: „Cei izbăviți de Domnul se vor întoarce și vor merge spre Sion cu cântece de biruință; o bucurie veșnică le va încununa capul, veselie și bucuria îi vor apuca, iar durerea și gemetele vor fugi!”

Bucuria cea mai mare este în prezența Domnului, când ne pocăim și ne sfințim viața. Atunci, Duhul Sfânt ne umple inima de bucurie și de laude către Dumnezeu, după cum scrie în Psalmul 95:1: „Veniți să cântăm cu veselie Domnului și să strigăm de bucurie către Stânca mântuirii noastre.”

Dumnezeu ne copleșește cu dragostea Sa și ne transformă în oameni noi, de care El se poate folosi. Bucuria pe care o primim de la Dumnezeu are un preț mare: „Sângele Domnului Isus Hristos”, care ne duce la o bucurie veșnică în Raiul lui Dumnezeu!

Această bucurie este atât de mare încât nu poate fi descrisă în cuvinte. Mintea noastră nu poate înțelege pe deplin lucrurile mari pe care Dumnezeu le-a făcut pentru noi, care credem în jertfa Lui de pe cruce și care, prin pocăință, Îl primim în viața noastră ca Domn și Mântuitor.

Ținta noastră trebuie să fie întotdeauna Isus Hristos, slăvit să fie El

pentru tot ce a făcut pentru noi și pentru întreaga omenire!

„Când îți întorci privirea către El, te luminezi de bucurie și nu ți se umple fața de rușine” (Psalmul 34:5). Și ne vom bucura în nădejde: „Dumnezeul nădejdi să vă umple de toată bucuria și pacea pe care o dă credința, pentru ca, prin puterea Duhului Sfânt, să fiți tari în nădejde!” (Romani 15:13).

Când toate ne merg bine, este ușor să ne bucurăm, dar vin și clipe grele de dureri și ispite. Atunci, rămâne doar încrederea în El și rugăciunea către Cel ce poate și știe totul.

Când o mamă are pruncii în jurul ei, are liniște și pace, se bucură de creșterea lor și de fiecare etapă a vieții lor. Dar vine timpul când copiii pleacă din casa părintească la școli, se căsătoresc sau pleacă în alte țări, iar atunci bucuria se poate transforma în tristețe și îngrijorare.

Apostolul Pavel rămâne un exemplu, care prin multele necazuri și prigoniri, în toate formele lor, știa să se bucure. El le scria corintenilor: „Am o mare încredere în voi. Am tot dreptul să mă laud cu voi. Sunt plin de mângâiere, îmi sare inima de bucurie în toate necazurile noastre” (2 Corinteni 7:4). La fel, acest cuvânt ne este și nouă de ajutor și ne încurajează atunci când trecem prin boli și dureri.

Domnul Isus ne-a spus că în lume vom avea necazuri, dar să fim îndrăzneți, căci El a biruit lumea, și prin El biruim și noi: „V-am spus aceste lucruri ca să aveți pace în Mine. În lume veți avea necazuri, dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea” (Ioan 16:33).

Aș dori să împărtășesc o mărturie care să evidențieze bucuria pe care mi-a adus-o Domnul în mijlocul necazului și chiar al furtunii, pot să-i spun. SLAVĂ SĂ-I FIE ADUSĂ LUI, că s-a îndurat de mine!

În vara anului 2023, într-o zi caldă-roasă de iulie, locuind la casă, aveam multe treburi și mișcare prin curte. La un moment dat, trebuia să merg în casă, iar la întoarcere, după ce am coborât scările, am simțit în zona genunchiului o durere ascuțită, ca și cum un cuțit ar fi intrat în picior. Durerea a fost

foarte mare și, la mai multe încercări, nu am mai putut să mă ridic.

Atunci mi-au trecut tot felul de gânduri prin cap, dar nu mi-am pierdut pacea și bucuria din inimă în această grea încercare. M-am gândit că așa trebuie să fie odată cu trecerea anilor, ajungând la o vârstă.

După ce am fost la medicul ortoped, am primit diagnosticul în urma efectuării radiografiei – întindere de ligamente până la rupere. Am primit ca tratament un unguent și o orteza care să-mi țină genunchiul strâns. Timp de aproximativ o lună, nu am putut să mă sprijin pe picior, aveam și durere și teamă. A trecut o lună, apoi două-trei, și încet, încet am reușit să merg pe picioare, tot cu orteza, și am putut să-mi rezolv treburile casei. Dar Dumnezeu, ca un Tată bun, nu a trecut pe lângă mine indiferent. M-a încurajat prin copii și nepoți, care s-au rugat pentru mine și mi-au spus că o să mă fac bine, și că ligamentele nu se rup așa ușor.

Aceste cuvinte mi-au îndepărtat teama de a umbla pe picioare, și le mulțumesc! Dumnezeu m-a umplut de bucurie când, printr-un glas profetic, mi-a spus: „În furtună nu am lăsat să ți se scufunde casa, ți-am trimis salvare...” SLAVĂ SĂ-I FIE LUI DUMNEZEU CARE A AVUT MILĂ DE MINE!

Scopul lui Dumnezeu, când ne trece prin încercări, este de a-Și proslăvi numele și pentru a înțelege și a mângâia oamenii care trec prin aceleași încercări: „Care ne mângâie în toate necazurile noastre, pentru ca, prin mângâierea cu care noi înșine suntem mângâiați de Dumnezeu, să putem mângâia pe cei ce se află în vreun necaz!” (2 Corinteni 1:4).

Isus Hristos este Salvatorul și Mântuitorul lumii! El are singurul Nume sub ceruri în care putem să fim salvați! Glorie și slavă lui, că a plătit păcatele

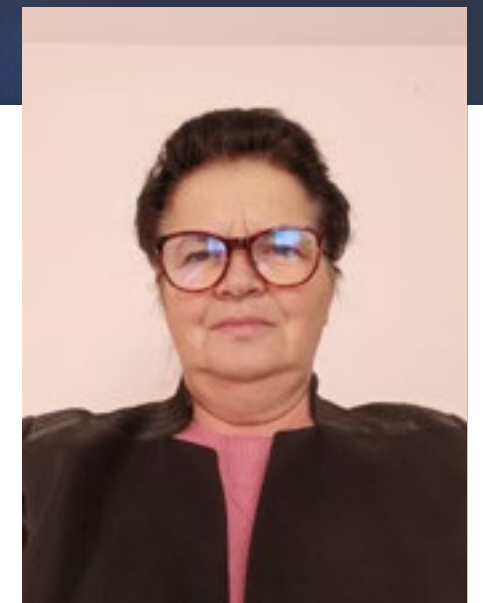
noastre pe cruce la Golgota, și oricine vine la El prin pocăință și naștere din nou poate să fie mântuit și să primească bucuria mântuirii și nădejdea că, într-o zi, vom fi cu El în cer! Ajută-ne, Doamne Isuse, să ajungem acolo și noi! Să ajungem în acea bucurie eternă, finală, ce nu poate fi descrisă în cuvinte: „Să ne bucurăm, să ne veselim și să-I dăm slavă! Căci a venit nunta Mielului; soția Lui s-a pregătit” (Apocalipsa 19:7).

Să fim gata și să-L așteptăm pe Mirele nostru drag! Să ne verificăm fiecare candela, să fie untdelemn în vas și rezervă!

Doamne Dumnezeule, în marea Ta bunătate, Te rugăm să ne dai putere să mergem pe calea aceasta a mântuirii, până vom pleca de pe pământ!

Lăudați pe Domnul pentru minunile Lui, toate cititoarele revistei!

Domnul Dumnezeu să ne dea în continuare un an de îndurare și multe bucurii în familiile noastre!

**Cu stimă,
Victoria Natea
Biserica „Bethel”, Târgu-Mureș**

Rugăciune pentru relații

„Și v-ați îmbrăcat cu omul cel nou, care se înnoiește spre cunoaștere deplină, după chipul Celui ce l-a creat... Dar mai presus de toate acestea, îmbrăcați-vă cu dragostea, care este legătura (relația) desăvârșirii.” (Coloseni 3:10,14)

Dumnezeu este Ființa Supremă. El este un Dumnezeu viu și iubitor, care vorbește și ne caută. El este duh, are intelect, voință și sentimente și comunică cu noi. Una dintre temele principale ale Bibliei este dorința lui Dumnezeu de a avea o relație personală cu bărbatul și femeia pe care i-a creat după chipul Său.

În această relație El se face descoperit celui ce îl caută cu o inimă sinceră, plină de admirație, celui ce dorește și își face timp să-L cunoască. Pe Dumnezeu îl cunoști cu inima, nu cu mintea, numai prin părtășia personală și prin experiențele personale cu El.

Dacă recunoaștem că există un Dumnezeu este normal să ne punem niște întrebări: În ce relații sunt eu cu El? Ce gândește El despre mine? Ce intenții are El cu mine? Pentru ce m-a creat și pentru ce m-a lăsat în viață până în clipa aceasta? În căutarea răspunsurilor la întrebările care ne frământă, studiind Scriptura și călăuzite de Duhul Sfânt, vom intra treptat într-o relație tot mai profundă cu Tatăl nostru. Nu numai creația s-a făcut treptat, ci tot treptat face Dumnezeu și opera de educare a omului născut din nou. Relațiile dintre om și Dumnezeu sunt în evoluție – copilul lui Dumnezeu crește prin educația duhovnicească.

Și în relațiile interumane cunoașterea se face treptat, relația avansează și este probată de timp. Tot așa și relația noastră cu Creatorul este una care se desăvârșește în timp și prin credințioșie.

De multe ori nu înțelegem și nu ne plac metodele pe care le folosește El pentru a se apropia de noi și a ne face să-L cunoaștem pe El, dragostea Lui, bunătatea Lui, puterea Lui și binele pe care ni-l dorește. În Biblie, Dumnezeu este asemănat cu un foc. Focul însă, schimbă orice lucru de care se atinge.

Tot așa, oricine intră într-o relație cu Dumnezeu este vizibil schimbat. Și această schimbare se face că să arătăm spre El, să reflectăm ceea ce pune El în noi. Prin smerirea noastră să strălucească El.

Dumnezeu este frumos în sfinții Lui. Dumnezeu se multiplică în copiii Lui. După ce relația noastră cu El este consolidată, la rândul nostru intrăm în relații de calitate cu semenii noștri. Mă gândesc cât este de perfectă relația în Sfânta Treime și că la rândul nostru suntem chemate la relații perfecte. Din partea lui Dumnezeu avem relații perfecte: ne-a iubit, ne-a ales, ne-a făcut copiii Lui și ne iubește în continuare, ne îngrijește în continuare și, deci, de sus în jos relațiile sunt absolut dumnezeiești. Dacă suntem iubite, alese și născute din Dumnezeu trebuie să se vadă în noi ceva din firea lui Dumnezeu.

Scriptură spune: “îmbrăcați-va cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate, cu smerenie, cu blândețe, cu îndelungă răbdare”(Colos. 3:12), “îngăduiți-vă unii pe alții”(3:13), “învățați-vă și sfătuiți-vă unii pe alții”(3:16). Haideți să ascultăm de Cuvântul lui Dumnezeu, să avem o inimă plină de îndurare, de bunătate, de iertare și, mai presus de toate, plină de dragostea care crează relații perfecte, ca să aducem armonia în casele noastre, în bisericile noastre, în comunitățile din care facem parte și fiecare în ființa ei. După ce realizăm și dezvoltăm relația, părtășia cu Tatăl, cu Fiul și cu Duhul Sfânt începem să ne punem alte întrebări: “Sunt eu dăruită în totalitate familiei?”

Am învățat să uit de mine și să trăiesc pentru ei? Știu să relaționez cu adevărat cu ei și să încep să-l cer lui Dumnezeu să fiu persoana care vrea El să fiu în familia mea? Dar în biserică? Care sunt oamenii în care mă pot investi? Care sunt persoanele cu care mă pot asocia să ne rugăm împreună, să studiem împreună, să facem lucrări împreună? Suntem mădulare în trupul lui Hristos și vrem să fim mădulare sănătoase care să împlinim voia Lui, să intrăm în relațiile stabilite de El pentru noi.

Doamne, Tu ești bun și plin de îndurare. Ca niște copii ai Tăi, iubiți și aleși ai Tăi, dorim să ne asemănăm cu Tine. Învăță-ne Doamne, să ne lepădam de noi înșine, să privim la Tine, la dragostea Ta care iartă, îngăduie, rabdă, nu caută folosul său, nu se mânie, nu vorbește necuviincios, care crede totul, nădăjduiește totul, acoperă totul, suferă totul. Mulțumim că ne înveți relațiile perfecte, mulțumim Duhule Sfinte că Tu rodești în noi roada Ta, temelia relațiilor perfecte, ca semenii noștri să vadă că Tu locuiești în noi, ca toată slavă să fie a Tatălui, Fiului și Duhului Sfânt. Amin!

Lidia Aldea
Biserica Bethel, Târgu-Mureș

El

m-a ridicat!

Dragi surori,

Aș dori ca prin experiențele mele cu Domnul, prezentate mai jos, să fiți încurajate și pline de nădejde că Domnul este în control și toate lucrează spre binele celor ce Îl urmează pe Cristos.

Încă de mică, de la vârsta de 11 ani, Dumnezeu m-a chemat la El, iar în urma unei întâlniri în casa unei familii din sat, l-am cunoscut pe Cristos. A urmat apoi o perioadă de rătăcire pentru mine, dar Domnul m-a chemat din nou, și de data aceasta l-am ascultat întru totul.

Familia mea nu era creștină, și nu a acceptat ca eu să vin la Cristos, însă eu nu m-am lăsat de Domnul meu, și am continuat să Îl caut, și să mă adâncesc mai mult în rugăciune și în a-l căuta prezența.

La vârsta de 18 ani am încheiat legământul cu Domnul în apa botezului, iar după aproximativ 4 ani, o boală grea a venit peste mine, de neputință trupească. Doctorii nu au putut să îmi dea un diagnostic. Părinții au făcut tot ce au știut ca eu să mă fac bine, însă nu acceptau faptul că eu credeam că Domnul Isus este cel care mă poate vindeca.

Deși ei îmi spuneau să fac lucruri cu care eu nu eram de acord și știam că nu erau după placul lui

Dumnezeu, El mi-a vorbit și m-a întărit prin următoarele cuvinte: „Să nu te temi, căci Eu sunt cu tine, dar tu să stai aproape de Mine”.

Aceste cuvinte m-au ajutat să rămân neclintită.

După mai mulți ani de încercare și părinții mei s-au întors la Domnul, în urma cercetării Duhului Sfânt, care a lucrat la inima lor.

Slăvesc numele Domnului pentru aceasta.

Dumnezeu mi-a vorbit prin următorul verset: „Te înalță, Doamne, căci m-ai ridicat și n-ai lăsat pe vrăjmașii mei să se bucure de mine.” (Psalmul 30:1).

Îmi doresc să rămân plăcută lui Dumnezeu, doar El m-a ajutat și a fost sprijinul meu. În bunătatea și îndurarea Lui, a fost cu mine în încercare. Deși am suferit mulți ani și am fost bolnavă la pat, El a fost sprijinul meu tot acest timp, și mângâierea mea. El m-a eliberat și mi-a adus vindecarea, deși aceasta s-a petrecut treptat și nu s-a întâmplat dintr-o dată, cu răbdare și credință, Domnul mi-a dat biruință.

Dragele mele, vă încurajez să luptați, chiar dacă lupta este grea, căci El luptă pentru noi.

Să punem preț pe Cuvântul lui Dumnezeu, acolo găsim răspunsul și îl găsim pe El. Pentru mine El este cea mai mare fericire. În cuvântul lui Dumnezeu îmi găsesc liniștea, acolo e bogăția sufletului meu.

Claudia Brașoveanu
Biserica „Rugul Aprins”, Toflea

Invitație la:

CONFERINȚA NAȚIONALĂ A FEMEILOR „Secretul Biruinței” 24 – 28 iunie 2024 | Mamaia

Conferința de la Mamaia din acest an se înscrie în șirul Conferințelor Naționale a femeilor desfășurate la Mamaia încă din anul 2007. Atunci, pentru prima dată, o sută de femei din toată țara și nu numai s-au strâns în jurul unei viziuni mărețe, sub coordonarea scriitoarei creștine Ligia Seman și a soțului ei, Timotei Seman... și an de an, la poarta de răsărit a țării se înalțau rugăciuni și se proclama Cuvântul lui Dumnezeu, iar sute de femei din România și diaspora se întâlneau acolo și se cunoșteau, se închinau împreună, și legau prietenii, se rugau una pentru cealaltă și Îl slăveau pe Dumnezeu.

Anul trecut, 2023, cu o săptămână înainte de începerea Conferinței, Domnul a chemat-o acasă pe Ligia, dar a pregătit și oameni care să ducă această lucrare a Lui mai departe... și ne bucurăm că și anul acesta lucrarea va continua... și în perioada 24-28 iunie ne vom întâlni din nou cu ajutorul lui Dumnezeu acolo, la Mamaia!

Credem cu tărie că Dumnezeu nostru Mare și Bun le va da putere și sănătate deplină celor care au stat la dispoziția lui Dumnezeu și anul trecut, prețuind această lucrare și preluând coordonarea ei: Rodica și Matei Baci. Suntem recunoscători că în ciuda multor provocări cu care s-au confruntat, au ales să stea la dispoziția lui Dumnezeu și anul acesta și în fiecare an și să ducă mai departe această lucrare măreață a Lui. Ei vor împărtăși cu toți cei prezenți SECRETUL BIRUINȚEI! O temă profundă, trăită în fiecare zi.

Să nu uităm că Dumnezeu locuiește în mijlocul laudelor, și astfel să-L laudăm pentru lucrările Lui minunate și să putem spune cu toții: „Domnul este tăria mea și pricina laudelor mele” (Psalmul 118:14).

Dintre vorbitoare:

- **Angela Țiprișan**
- **Rodica Baci**
- **Mirela Peșan**
- **Tatiana Petric**
- **Gabriela Bujdei**

Laudă și închinare susținută de echipa Bisericii „Emanuel” din Tîrgu-Mureș.

Vă invităm cu drag la cea de-a 18-a ediție a Conferinței Naționale a femeilor – Mamaia 2024.

Credem cu tărie că Dumnezeu va binecuvânta prin această Conferință nu doar Mamaia și participantele, ci și familiile și bisericile noastre prin femei schimbate de Cuvântul lui Dumnezeu, pline de pasiune și dornice să ducă mai departe Vestea bună.

Locația:

Sala de conferințe a Hotelului Zenith, Mamaia

Vă puteți înscrie, accesând link-ul de mai jos:

<https://www.scoaladebora.ro/conferinta-nationala-secretul-biruintei/>

Pentru mi multe informații despre Conferință, plata efectivă și despre cazarea copiilor, luați legătura cu: **Lidia Aldea: 0791 238 092**

Scanează codul QR pentru mai multe detalii

Parteneri media:

SUFLET DE FEMEIE

Lava cake

Preparare: 15 min

Gătire: 12 min

Timp total: 27 min

Servire: 3 porții

Ingrediente:

- 50 grame unt (82% grăsime)
- 180 gr ciocolată amaruie 50% cacao
- 3 ouă
- 30 gr făină
- 30 gr zahăr
- 1 linguriță esență de vanilie
- Un praf de sare

Mod de preparare:

Pentru început, punem ciocolată la topit la foc mic și adăugăm untul. Amestecăm continuu, la foc mic, până când ciocolata și untul sunt complet topite. Apoi, compoziția se pune într-un bol, iar peste ea vom adăuga zahărul și cele 3 ouă, amestecând totul foarte bine.

Adăugăm apoi esența de vanilie, sarea și făina.

Amestecăm din nou, până se încorporează bine făina, cu mișcări ușoare.

Vom pune compoziția în mod egal, în 3 forme de ceramică, pe care le tapetăm cu unt și făină. Vom pune acum compoziția în cuptorul preîncălzit, la 200 grade, pentru 12 minute.

Se poate servi cu înghețată de vanilie, presărat cu zahăr pudră.

Poftă bună!

Andreea Damian

Pentru noi, femeile!

SUFLET DE FEMEIE

www.sufletdefemeie.ro

Suntem deschise oricărei femei, care dorește să ne împartășească din experiențele ei cu Dumnezeu, gânduri, poezii sau povestioare care să ne aducă mai aproape de El și mai aproape una de cealaltă.

Dacă dorești să faci parte dintre autoarele articolelor revistei "Suflet de femeie", trimite-ne scrierile tale pe adresa:

contact@sufletdefemeie.ro

